

பல்சுவை

துமிழ்நெஞ்சல்

www.tamilnenjam.com

பெப்ரவரி 2018

ரசிக்கப் பழகு கவிஞர் ராம்க்ருஷ்ண்

ஆரடி டைர ஆப்பிள் நீ
ஆனை இமுக்கும் அதிசயம் நீ
னூடங்கு டத்தரவு நீ
டச்சி வகிடெடுத்த ஓளிநிலா நீ
பிச்சிபு வைக்க சிக்கிரம் நீ

பாலசுப்ரமணியன் முனுசாமி

ஆயுள் அழிக்கும் நகைச்சவைகள்

நகைச்சவை பெயர்ச்சொல்லி
ஊடகம் நிகழ்த்தும் சமூகச்சீர்கேடு.

அரங்கேறும் அருவருப்பு.

இரட்டை அர்த்த வசனம்பேசி
உயிர்கள் உறவுகள் சாகடித்து
பெண்மையைக் கொச்சை செய்து
பாலியல் சீண்டல் பண்ணி
பின்னனி சிரிப்புச் சத்தம் போட்டு
நகைச்சவை மகத்துவம் கெடுக்கும்.

உம் ஆற்றல்கள் வெறும் அழுக்கு.

முதலில் நையாண்டி பாடம்படி.
நகைச்சவை உயிர்ப்பூட்டும் யுக்தி.
இறுக்கம் கலைக்கும் கலை.
ஆசவாசப்படுத்தும் மடி.

அடிப்படையுடன் அடித்தளம் இடு.
இல்லை வாய்மூடிக்கிட...
ஊடகங்களுக்கும்தான்.

பவகணேஷ்டி

குழல் இனிது
யாழ் இனிது
மழவைச் சொல்
இனிதினும் இனிது
மட்டற்ற இனிது
தாயின் முத்தம்..

பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி

2 ❤ தமிழ்நூல்சும் ♡ பிப்ரவரி 2018

உன்னை காண உருகுதே

நித்தம் நீயே
நிலவிலும் நீயே
நின் வேண்டுமே

வேர்வை வாசத்தை
வேட்கையில்லா தந்தருளும்
யாவனே

சட்டையினுள் பிரவேசிக்க
சேட்டையான ஆசைத்துளிர்க்குதே
அனுதினமும்

குருதியினுள்ளும் குறுப்பு
உன் முகமே தான் கேட்குதே

எச்சில் பண்டமா ஏக்கப்பண்டமாக
ஏற இறங்க கேட்குது மனம்

எங்கே சென்றாயோ
மனதை மட்டும் களவிட்டு நீயே

அகவைக்கண்டு மனம்
துடித்தது நாள்காட்டியே
அன்றைய தினம் அனைப்பானது

காமத்தை தூவவில்லை
கற்பனையை விதைக்க வில்லை
உன்னையே விதையிட்டாய்
என்னுள் என்னுள்

முகளக்குதே நீயாக தான்
முன்னும் பின்னும் நீயில்லையே
முனுமுனுக்குது மனம்

உன்னைக்காண தான்
கனமில்லா கணா வேண்டுதே

ஸ்டெல்லாமேரி
புதுவை 9

படித்ததில் புரிந்தது

புனித யாத்திரை செல்லும் குழுவில், ஒரு சீடன் மட்டும் அடிக்கடி பின்தங்குவதை குரு கவனித்தார். அவனை அருகே அமைத்தார். அந்தக் குழு வில்ருந்தே தன்னை விளக்க சொல்லப் போகிறார் என்று அவன் பயந்து போனான்.

"இனி வேகமாக நடக்கிறேன். மறுபடி இப்படி நேராது" என்று மன்னிப்புக் கோரும் குரலில் சொன்னான்.

குரு புனினகைத்தார்.
"இலக்கு எது என்றும், பாதை எது என்றும், உனக்குத் தெரியும். மற்றவர்கள் போகும் அதே வேகத்துடன் போட்டி யிட்டால், உன் கால்கள் விரைவில் களைத்துப்போகும். வலி தாளாமல், பயணத்தையே கைவிடும்படிகூட நேரலாம். அதனால், உன் வேகத்தில் நீ வருவதுதான் புத்தி-சாலித்தனம். அப்போதுதான் பத்திரமாக வந்து சேர்வாய். தனித்து நடப்பதால் தப்பில்லை." என்றார்.

மற்றவர்களை பார்த்து, அவர்களைப் போலவே எமது வாழ்க்கையை அமைத்து கொள்ள வேண்டும் என்று எந்த அவசியமும் இல்லை. எமக்கு எது விருப்பமோ, வசதியோ அதுதான் உகந்தது.

நெல்லை உலகம்மாள்

விடியல்

கிழக்கே செம்பரிதிக் கோலம்
உழைக்கீ ஓடாகிப் போனோமே நானும்
இரவும் பகலும் மாறி வரும்போது
ஏனிந்த துண்பம் மட்டும் தொடருது கூறு?

ஏழைகளாய் பிறந்ததுதான் குற்றமோ?
இதற்கீக்கும் இல்லை யொரு மாற்றமோ?
கோழையிரே நும்மவரின் சுற்றமீமா?
குறை தீர்ப்போம் வா வென்றால் வருவது சீர்றமோ?

ஆலைத் தொழிலாளி படுகின்ற துயரம் - சாவு
நாளை நோக்கிடுகீ யந்த உயிரும்
பசியாலே சிந்துகின்ற கண்ணீர்(ரை)
வேசிபோல நினைக்குமந்த மாளிகைப் பன்னீர்

வந்தாரை வாழ வைக்கும் பூமி
வாழுத் துடிப்பாரை விடுவாரா ஆசாமி
காக்கத்திலே இன்னும் இருக்காயோ?
ஏக்கத்திற்கு நோக்கமொன்று காணாயோ?...

விடிவு எப்போதும் தானா வருவதில்லை
முடிவு காண்பதும் அத்தனை சுலபமில்லை
ஓன்றென சீர்ந்து ஓர்குரல் எழுப்பி
நன்றென நடக்க நுமக்கானதே யந்த விடியல்...

கவிஞர்பொற்பனைசுப்பிரமணியன்
ஓட்டன்சுத்திரம்

முகப்பில் : ஜெயந்தி ராஜாராம்

நேர்மைக் கலைஞர்

மண்ணை உழுது நிதம்
சின்ன விதை விதைத்து
பெரன்றாய் பயிர் வளர்க்கும்
புலவன் உழவு னென்போம்

வெய்யில் மழை நனைந்து
வெந்து உடல் கறுத்து
நொந்து உழைக்கும் நம்ம
சொந்தம் உழவு னென்போம்

காடு மேடு எங்கும்
களனி செய்யும் வீரனவன்
நாடு செழிக்க எண்ணும்
நம்கலைஞர் உழவு னென்போம்

ஒற்றை விதை விதைத்து
கற்றை கதிர் அறுக்க
நித்தம் உழைக்கு மவன்
நேர்மை உழவு னென்போம்

தேகம் வியர்க்க நல்ல
போகம் இரண்டு செய்து
தேசம் உயர்த்தும் நல்ல
சிற்பி உழவு னென்போம்

சேற்றில் ஏர் பிடித்து
செழிக்கும் பச்சை நெய்து
காற்றில் உலர்த்தி விடும்
கலைஞர் உழவு னென்போம்

கிராமத்தான் கலீபா
பெரத்துவில், இலங்கை.

மக சாந்தமீத்தா

ராசிக்கப் பழகு

இயற்கையழகுக் கொட்டிக் கிடக்கு ஏராளம் செயற்கை அழகுகளும் எங்கும் காணக் கிடைக்கும் டயர்ந்த சிகரங்கள் வானை முட்டும் அழகு என வியப்புக்குரியது அத்தனையையும் ராசிக்கப் பழகு

வானில் பறக்கும் பட்டாப்புச்சியும் ஓரு அழகீக தேனில் உறையும் தேனீக்களையும் ராசிக்கலாமே மானின் துள்ளல் பாய்ச்சலும் பார்க்க அழகீக மீனின் நீச்சலிலும் அழகு மினிரக் காணலாமே

பிஞ்சக் குழந்தையின் மழலைப் பீச்சும் அழகீக பஞ்ச மெத்தையின் மென்மையும் ஓரு அழகீக வஞ்சிக் கொடி இடையும் வனப்பு மிகுந்தகே நெஞ்சின் இன்ப நினைவுகளும் ராசிக்கும் அழகீக

மின்னிடும் மின்னவும் வண்ண ஜாலம் காட்டும் கன்னியின் நடையழகு ஓரு ராசிப்புச் சுரங்கமன்றோ பின்னிப் பிழைந்த கொடியழகும் ராசிக்கலாமே நன்னிலப் புல்வின் பசுமையும் ராசிக்கத் தக்கதே

பழமையின் சின்னங்களைப் பார்த்து ராசித்திடு டழவு நடந்த வயல்களின் வரப்பும் அழகுதான் பழகு தமிழின் கவிதைகள் ராசிக்கப் பழகு நீ அழகு எங்கும் கொட்டிக் கிடக்கு ராசிக்கப் பழகு

கவிஞர் ராமக்ருஷ்ண்

நாட்டு ஆசைத்தும்பி

‘நில்லுடா,,, எங்கேப்போய் ஊர் சுத்திட்டு வர்றே,,,? என அம்மா கேட்டதும் ராஜாவுக்கு கோபம் வந்தது நோன் எங்கேம்மா போகப்போறேன்,, முத்து வீட்டுக்குதான் போனேன்,,’

“தேய் பரதேசி எத்தன தடவை சொல்றது அவன் மோசமானவன் அவன் கூட சேராதேன்னு,,”

“அம்மா,,, பொறக்கும்போது யாரும் மோசமா பொறக்குறதில்ல இந்த சமுகம்தான் அப்படி மாத்ரது அவனை திருத்தமுடியும்மா,,, அவன் ரொம்ப நல்லவன்,,”

“நீ என்ன சொன்னாலும் அவனை திருத்தமுடியாது நாய் வாலை நிமிர்த்தமுடியாது”

“அம்மா ஒருத்தன் திருடப்போறான்னு வச்சுக்கோ உடனே அவன்கிட்டதிருந்து தப்புன்னு சொன்னா கேட்கமாட்டான் அவன்கூடப்போயி

அதிலுள்ள நல்லது கெட்டதை எல்லாம் சொல்லி புரிய வைக்கலும் அப்பதான் அவன் திருந்துவான்,,”

“அடப்போடா,, பாலுடன் தண்ணீர் சேர்ந்தால் பாலுன்னுதான் தோனும் பூவுடன் சேர்ந்த நாரும் மணம்பெறும் இதெல்லாம் உனக்கு தெரியாது,, நாயிருவி செடிப்பக்கம் நீ போனின்னா எத்தனை கவனமாக போனாலும் ஒன்னுரெண்டு நம்ம மேல ஓட்டாம விடாது. அது மாதரிதான் உன் சேர்க்கையும் புரிஞ்சுக்கோ,,,”

‘அம்மா,, நீ சொல்லறப்படியே வெச்சிக்கிட்டாக்கூட நான் நல்லவன்னு நம்புறீயே அப்படின்னா இந்த நல்லவன்கூட சேர்ந்தா அந்த கெட்டவன் ஏன் நல்லவனா மாறமாட்டான்னு நீ நினைக்கிறே,,?’

மகன் பேசியதை உணர்ந்த வளாய் புன்னகையோடு அவன் தலையை கோதினாள் பார்வதி,,.

தமிழில் உள்ளது
அறிவு நலம்

நீ
தமிழமுதை உண்டால்
உனக்குண்டு
என்றும் வளம்

தமிழா! தமிழால்
ஒன்று படு

நீ
தமிழினப் பகையை
வென்று விடு

தமிழே
மொழிகளின்
வித்து

தமிழா!
உனக்கதுவே
சொத்து

தாய்ப்பால்
புத்தை வளர்க்கும்
குடி

தாய் மொழி
அகத்தை வளர்க்கும்
படி

தமிழ்க்குடி மரபை
மீட்க வா

நீ
தமிழ்நீலம்
ஆண்ட நிலை
மீண்டிட
விழித்து வா

நானிலம்
தமிழ்நீலம்
அறிந்து வா

தமிழே ... இனத்தின் முகவரி

நீ
நாடற்றிருப்பதை
மாற்றி
எழுந்து வா

மொழியே
இனத்தின்
முகவரி

தாய்
மொழியை இழுந்தால்
வாழு
கானல்வரி

சரி என்றால்
செய்

சொல்ல வேண்டாம்
பொய்

நிலைத்து வாழும்
மெய்

நம்பிக்கை
நெஞ்சில்
வைய்

பழும்பிபருமை
பேசுவதை
விடு

பகை இரண்டகத்தை
தடு

பட்டினி கீடந்தேனும்
விடுதலைப் போர்
பயிற்சி
எடு

மொழி வாழுந்தால்
வாழுவாய்

இல்லெனில்
இனம் நாடழிந்து
வீழுவாய்

பறவைக்கும்
உண்டங்கே
வாழு
சூடு

முன்தோன்றிய
தமிழினமே
உலகில் இல்லை
உனக்கொரு
நாடு

உயிர்கள் அனைத்தையும்
உன்றன்
உறவாக்கு

நீ
பயிரில்
களைப்பறித்து
செழிப்பாக்கு

விழித்தால்
வாழுவில் விடியலா
வந்திடும்

நீ
விழி முடித்தூங்கினால்
காரிருள் உன்னைச்
சூழ்ந்திடும்

புகுவைத் தமிழ்நெஞ்சன்

அந்தப் பெரியவர் 'தயிர் ஆயா தயிர்' என்று கூவி தயிர் விற்பார். இளங்சிறுக்கள் தாத்தாவுக்கு நக்கல் பாரு என்று கோபப்படுவார். இல்ல ஆயா அப்படி கூப்பிட்டே பழக்கமாயிடுச்சின்னு சொல்வார்.

என்னையறிந்தவர்கள் அவரையறிந்தவர்கள், வெளிப்படையாகச் சொல்வதென்றால், என் சாதியை அவர் சாதியை அறிந்தவர்கள் 'எப்படி அவர் உங்களுக்கு மாமா' என்று பேசுவாக்கில் கேட்பர். அதற்கு நீண்ட நெடிய விளக்கம் தர என்னால் முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக சிரிப்பையும் மெளனத்தையும் விடையாகத் தந்துவிடுவேன்.

அறிவுமதி எனக்கு மாமாயெனில், இரத்த சம்பந்தமுள்ள உறவா? பங்காளி உறவா? ஓரே ஊருக்குள் நீண்ட காலம் வாழ்ந்ததாக்கான அடையாள உறவா? இவற்றில் ஏதுமில்லை. முன்பின் அறியாதவர்களை அப்பா என்றுகூட அழைத்துவிடலாம். மாமா என்ற உறவுமுறையை அத்தனை கல்ததில் செல்ல முடியாது. நாட்டின் முதல் பிரதமர் நேரு மீவு குழந்தைகள்

முனைவர் பெண்ணோயும் செல்வக்குமார்

இந்துக்காலி இந்துக்காலி ஒக்ரா

நாளை டவு ல்
அந்த ஆயாவில் அன்பும்
உரிமையும் இருந்ததை உணர்ந்து
கொண்டோம். தமிழில்தான் எத்தனை அழகான,
அருமையான உறவுமுறைச் சொற்கள். அம்மா,
அப்பா, அத்தை, மாமா, அக்கா, அன்னன்,
எனப் பலப்பல. அந்த உறவுமுறைகள் யாவும்
பிறப்பின் அடிப்படையில் உருவான உறவுமுறைப்
பெயர்களே. அறிவுமதியை 'மாமா' என
அழைப்பது பிறப்பின் அடிப்படையில் உருவான
பெயர் அன்று. அவர் சிறப்பின் அடிப்படையில்
உருவான ஒன்று.

மாமா என
அன்போடு அழைத்துக்காகச்
சொல்வார்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிரியத்துடன் நாங்கள் எல்லோரும் கொண்டாடக்கூடிய உறவு அவர். என் குடும்பம், என் அத்தைக் குடும்பம், ஏன் என் ஊர் சொந்தங்களே தூக்கிக் கொண்டாடிய உறவின் பெயர் 'அறிவுமதி'

உறவு. ஆம் உறவுதான் இவ்வுலகை ஆள்கிறது. உலகைக் கொண்டு செலுத்துகிறது. நீரின்றி அமையாது உலகு போல உறவின்றி அமையாது இவ்வுலகு. யாதாகிய ஊரையும் யாவருமாகியவர். நம் உறவெனக் சொல்லும் துணிச்சல் தமிழ்க்கவுரிஞன் கணியன் பூங்குன்றனாருக்கே இருந்திருக்கிறது. அந்தத் துணிச்சலுடைய மறத்தமிழன்தான்

அறிவுமதி மாமா.

சீமான், முத்துக்குமார் போன்றோரை ‘தம்பி’ எனவும் அப்துல்ரகுமானை ‘ஆண்தாய்’ எனவும் கொளத்தார் மனி, சுபவீ போன்றோரை ‘அண்ணன்’ எனவும் சொல்லும் துணிச்சல் அவருக்கே உரிய சிறப்பு. அந்தச் சிறப்பில் விளைந்த உன்னத உறவுகள்தாம் நாங்கள்.

ஒரே சாதி, சொந்தபந்தங்கள் நிறைய பெற்ற அழகிய கடற்கரை ஊர் சோனங்குப்பம். கடலூர் மாவட்டத்தில் முப்பக்கமும் கடலால் சூழ்ந்த இயற்கையின் பிள்ளையாக, பெருமணால் முகடுகளும் அணி செய்யும் ஆலமரங்களும், பனைமரங்களும், வேப்பமரங்களும் கைவிரித்து அழைக்கும் அழகிய மீனவச் சிற்றார் அது.

ஒரு மெர்னா பீச் போல விளங்கும் நீண்ட தூய்மையான கடற்கரையானது சுனாமிக்குப் பின்னர் பயம் நிறைந்த கடற்கரையாகிப்போனது. அந்நாளில் மாமாவின் ஓற்றைவிரல் பிடித்து பெருமணவில் கால்கள் புதைய புதைய நடந்துபோன நினைவு மாமாவுக்கு அப்படி நடந்து செல்ல மிகவும் பிடிக்கும்.

கடல் அருகே நிறுத்தப்பட்ட கட்டு மரங்கள் மணல் மேடுகளில் மோகித் திருக்கும். அதன்மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு கடல்மீது முகம் பார்த்து பல கதைகள் பேசி மகிழ்ந்ததுண்டு. மேலே வான வீதி யில் அடுக்கடுக்காய் இடம் பெயர்ந்து செல்லும் பறவைகளைக் கண்டு கண்ணடித்து மலா மலா பூப்போடு எனச் சொல்லி, இருகைவிரல்களைத் தேய்ப்போம். பின்னர் விரல் நகங்களில் வெள்ளைத்துளிகள் உருவாகியிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்வோம். அறிவுமாமா பிள்ளைகளோடு பின்னொக்காக உருமாறிபோயிருப்பார். நிறைய கதைகள் தருவார். எங்கள் கதைகளை கடலும் அடப்பங்கொடிகளும் கேட்டுச் சிரிக்கும்.

என் அத்தை மகன் அறிவுழகன். மாமாவோடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தார். இருவரும் நல்ல தோழர்களாகிப் பின்னாளில் உறவினர் ஆனதுதான் எங்கும் நடந்திராத புதிர். என் பெரிய அத்தை பச்சையம்மாள்.

ஒற்றை ரேஞ்ஜரவும் வெட்டும் உன் ஹியர்கார் கெண்டையீல் அழகில்

குட்டை மீன்களும் பதுக்கும் உன் கெண்டை விழி துள்ளும் அழகில்

பாலசுப்ரமணியன் முனுசாமி

சிறு பெட்டிக்கடை வைத்திருப்பார். கமர்கட்டு, தேங்காய் மிட்டாய், மரவள்ளிக்கிழங்குகள் என தின்பண்டங்களை ‘இந்தா மவனே சாப்பிடு’ எனத் திங்கக்கொடுக்கும் போது பொறாமையாக இருக்கும். நான் கேட்டால் கைலேயே அடிப்பாங்க. அவர் அத்தைக்குத் தெரியாமல் எங்களுக்கெல்லாம் பகிர்ந்தளிப்பார். அத்தை அங்கேயிருப்பவர்களிடம் இவன் என்புள்ள என்று சொல்லி மகிழ்வாங்க. அம்மா என அத்தையை அழைப்பதோடு, அங்கே கடையிலிலே உட்கார்ந்து அவங்களோடு அளவுவார். எங்கள் வீட்டுத்

தின்னையில் அமர்ந்து என் அண்ணங்களோடு பலநேரம் பேசுகையில், என் அண்ணனும் ‘மாமா’ என்றழைத்துப் பேசுவதைக் கேட்டிருக்கேன்.

சோனங்குப்பத்தில் பெரிய குடும்பம் நடராஜன் குடும்பம். நடராசன் மாமா திராவிட இயக்கச் சிந்தனையாளர்.

அக்குடும்பத்தில் இருக்கும் மாமாக்கள் அனைவரும் அண்ணன் தம்பி முறையிட்டே மாமாவை அழைப்பர்.

இப்படியாக எங்கள் குடும்பம், அத்தைக் குடும்பம், ஏன் ஊர்காரர்கள் அனைவருமே மாமாவை முறையிட்டு அழைப்பது நெடுநாளில் வழக்கமாகிப்போனது. எப்போதெலாம் விடுமுறை வருமோ அப்போதெல்லாம் மாமா ஊருக்கு வந்துவிடுவார். அவர் வரவை சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் எதிர்பார்த்து எங்கிக் கிடப்பார். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள்தாம். ஒன்று எல்லாரிடத்தும் அன்பாகப் பழகுவார்.

இனிமையாகப் பாடுவார்.

எங்கள் ஊரில் ஒரு திருமணம் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகளில் முடிந்தவரை கலந்து கொள்வார். எங்கள் சின்ன அத்தையின் மகனாகி விட்ட காரணத்தினால், எங்கள் சொந்தபந்கள் யாவரும் அவர் பெயரை பத்திரிக்கைகளில் போடுவார். பங்காளி முறையிலும் சம்பந்தி முறையிலும் வயதின் அடிப்படையில் அவர் பெயர் அமையும்.

தற்பொழுது அவருடைய மகளுக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்தது. ஒரு இரவில் வீட்டுக்கு வந்து பத்திரிக்கை வைத்தார். அப்பத்திரிக்கையில் சோனங்குப்பத்திலுள்ள பங்காளி உறவுமுறைகளைப் போட்டு அழைப்பிதழ் அடித்து இருந்தார். இப்படியொரு வியப்பை அறிவுமதி தவிர யாரால் தரமுடியும்?

சிந்தனைச் சிற்பி சிங்காரவேலர் முதன்முதலில் ‘தோழர்’ என்று அழைத்தார். தோழர் என்று அழைப்பதே இத்தமிழ் நாட்டில் சர்ச்சைக்குரிய நிகழ்வானது. ஆனால் அறிவுமதி அதையும் தாண்டி, தமிழ் உறவுகளை தன் உறவாகக் கருதி வாழ்பவர். அப்பேர்ப்பட் உறவுத்திலையை ஒவ்வொரு தமிழ்நாடும் போற்றி பேண வேண்டும். உறவுகளினால் உருவான தமிழ்ப்பண்பாடு மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. உறவின் இடைவெளியால் சுயநவச்சிந்தனை அதிகமாகி பல வன்கொடுமைகள் நடந்தேறும் களமாக உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது இத்தமிழகம். பேராசிரியர் க.ப. அறவாணன் ஒருமுறை பாதி விழாவில் தே தமிழ்நாடுக்குப் பணவழுமையைவிட மனவழுமையே அதிகமாவிருக்கிறது’ என்றை இங்கு நினைவு கூர்கிறேன்.

தமிழை, தமிழ்உறவுகளை வளர்த்தெடுக்கவும் வெறுப்புணர்வுகளால் நிரம்பிக்கிடக்கும் இத்தமிழகத்தை புதுப்பிக்க, அறிவுமதியின் அன்புறவு பேணப்படல் வேண்டும்.

**பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி
பதுச்சேரி**

கவிஞர் எம்.ரீ.எம் யூனாலின்

முன்றாம் சாமத்துப் புன்னகை

கவிதை நூல் - அறிமுகம்

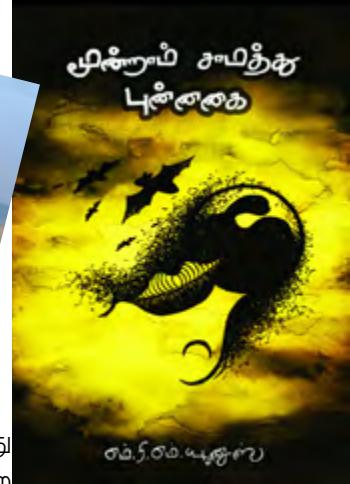
காத்த நகரான் எம்ளீம் யூனாலின் முதல் நூல் முன்றாம் சாமத்துப் புன்னகை 116 பக்கங்களில் 51 கவிதைகளோடு அண்மையில் வெளி வந்திருக்கின்றது.

எம்.ரீ.எம். யூனாஸ் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர். கிழக்கில், தென் கிழக்கில் நடைபெறும் எல்லாக் கூட்டங்களிலும் பங்கேற்கும் படைப்பாளி. அவ்வப்போது, வாய்ப்புகள் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அரங்குகளில் கவிதை பொழிவார். சமூக அவைகள், வலிகள், முரண்பாடுகள் பற்றி இவரது கவிதைகள் பேசும். அக்கிரமத்திற் கெத்திரான் குரலாக இவரது கவிதைகள் ஒங்கி ஒலிக்கும் உணர்வு நிலையில் சேர்த்த சொற்களின் வரி வடிவமாக இவரின் கவிதைகள் அமைந்து வரும். இலக்கிய உலகில் இவ்வாறு துடிப்போடு செயற்படும் புதுக்கவிஞர் காத்த நகரான் எம்ளீம் யூனாலின் நாலுக்கு கூத்திரமான அனிந்துறையோன்றை பேராசிரியர் நமீஸ் அட்சுல்லாஹ் தந்திருக்கிறார்.

கிழக்கிலங்கைக் கவிதைப் பார்ம்பரியத்தில் ஒரு திருப்புமணையைக் கொண்டு வந்ததில் கவிஞர் அட்சுல் காதுர் ஹெம்மைச்சு ஒரு முக்கியமான பங்கு இருக்கிறது. சமயத்தையும் பண்பாட்டையும் நவீன உலகிற்குள் இழுத்து வந்த பெருமை அவருக்கு இருக்கிறது. அவ்வாறே, காத்தான்குடி இலக்கிய வாதிகளுக்கு இலக்கியப் பாப்ளை பேசுப்பத்தக்க தனியான வரலாறு இருக்கிறது. அந்த வரலாற்றுக்கு இன்னுமொரு கதிகால் ஆக யூனாஸ் வந்திருக்கிறார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பின்னட்டையில் அவரின் கவிதைகள் பற்றிய குறிப்புக்களை கிண்ணியா சபறுள்ளா எழுதியிருக்கின்றார்.

யூனாலின் கவிதைகள் எளிமையானவை, ஆனால் வலிமையானவை. தன்னைச் சுற்றியுள்ள சூழலின் இருண்மைகளில் இருந்தும் ஒளிமைகளில் இருந்தும் நூற்கண ஒவ்வொன்றாய்ப் பொறுக்கி எடுத்து கவிதைகளை நெங்கின்றார். இலங்களின் கவர்ச்சி கருமான மயக்கங்கள் பற்றி எவ்வித பிரக்ஞஞ்சுபுமின்றி தூண் போகின்ற போக்கில் கவிதைகளோடு உரையாடுகின்ற யூனாலின் மனோப்சூழம் நம்முன்னே ஒருப்பெருங்கடலை விரிக்கையில் நுழைகாட்சா அதன் பொருமலில் அடங்காது அவர் நடந்து செல்கின்றார்.

நூலுக்குள் நூலை மூந்து கவிதைகளோடு ஊடாடுகிற போது, வலிந்து எழுதாத இயல்பான வடிவத்தில், குறிப்புகள் சொல்கின்ற எளிமையோடு, கவிதைகள் அமைந்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

துயரம் பகிரவனவாகச் சில.

நெஞ்சில் ஈரம் கசிய வைப்பதாகச் சில.

அதிகாரத்தின் எதிர்ப்புக் குரலாகச் சில.

அனுபவப் பிழிவாகச் சில.

உறவுகளின் பாசம் உள்ளம் நிறைந்திருக்க பணம் தேடிப் பிரிந்து பாலைவனம் சென்றவனின் பரிதாபம் “ஆண்பனைக் கூடு” என்ற கவிதை.

“தந்தி வந்தும்

தங்கையின் திருமணத்தில்

தலை காட்ட முடியாமல்

ஒட்டக தேசத்தில்

ஆசைகளை ஒட்டி வைத்து

பாலைவன கட்டையில்

கட்டுப்பட்டுக்

கிடக்கிறது பாசம் !”

“தந்தையின் மரணச் செய்தி

காதுக்கு எட்டியும்

கடைசி விமானத்தில்

பறந்திடத்து

ஊர்கடக்கையில்...

உறவுக்காரர்கள்

குழிக்குள் புதைத்து வருகையில்

உள்ளம் கொதிக்கிறது”

இப்படி, மூன்றாம் சாமத்துப் புன்னகை நல்ல பல கவிதைகளைத் தாங்கி வெளி வந்திருக்கின்றது. இன்னும் செழிப்பு மிகக் கவிதைகளால் யூனாஸ் கவிதை உலகில் நிலைபெற வாழ்த்துரைப்போம்!

பாவேந்தல் பாலமுனை பாறுக்

அவளின் நினைவுகளைத்
தூறியபடி பின்னிரவில்
மழை

வினாக்கள்

சாலை விபத்து
சிவப்பு விளக்கோடு செல்கிறது
விமானம்!

உயர்ந்த மரம்
காற்றில் உடைந்து விழுகிறது
முட்டை ஓடு!

கூரை நீர்
சொட்டு சொட்டாக விழுகிறது
பனங்கள்ளு!

கழுகு பார்வை
சுற்றி சுற்றி வருகிறது
இரையைக் கண்ட பாம்பு!

மழை வெள்ளம்
மூழ்கிப்போனது எழுதிய
கவிதை
காகித கப்பல்!

குடம் உடைந்தது
கண்ணீர் வடிக்கிறாள்
பிரசவம்!

சிலந்தி வலை
பின்ன பின்ன அழகாகிறது
கூந்தல்!

மாலை நேரம்
மெல்ல மெல்ல மூடுகிறது
மலரில் இதழ்!

கார்த்திகை தீபம்
அணையாமல் ஏரிகிறது
ஏழையின் வயிறு!

காற்றின் வேகம்
மெல்ல குறைகிறது
சருகுகளின் சப்தம்!

த. அதியமான்
துபாய்

சிவ.விஜயபாரதி
உத்தமதானி, கும்பகோணம்

வினாக்கள்

யாருமற்ற இடத்தில்
தனியே ஊஞ்சலாடுகிறது
மரத்தில் உதிர்ந்த இலை!

பொங்க பானை
குடுபிடிக்கிறது
குயவன் வியாபாரம்!

சழலும் சக்கரம்
பிரகாசமடைகிறது
குயவன் வாழ்க்கை!

மெல்ல நீங்கும் பல்லி
அசைவற்ற நிலையில்
ஸ்டிக்கர் பட்டாம்பூச்சி!

குளத்தில் தவளை
தொடர் சப்தமிடுகிறது
பாம்பின் வாயில்!

நெகிழும் விவசாயி
அமோக விளைச்சல்
விற்ற நிலத்தில்!

யாருக்காக காத்திருக்கு?
வரையப்பட்ட இதயம்
மரத்தில்!

ஒத்தையடி பாதை
என்ன அவசரமோ?
குறுக்கே செல்லும் எறும்புகள்!

பனிமுட்டம்
அனுமதியின்றி உள்நுழையும்
குளிர்காற்று!

சிறுவனின் காதில்
அழகாய் மின்னுகிறது
விழும் நீர்த்துளி!

கொட்டும் அருவி
குளிரில் நடுங்கியபடியே..
அசைந்தாடும் பூக்கள்!

அம்மாவின் முந்தானை
நடக்க நடக்க அசைகிறது
நெய்திருந்த பறவை!

பிச்சிப் பூ
திருச்சூர்,கேரளா.

திருவி

புத்தனாவது சுலபம், ஆனால் புத்தனின் மனைவியாய் இருப்பது...???

புத்தர் ஞானம் பெற்றதும் தன் மனைவி, குழந்தையை பார்க்க போகிறார்.

மனைவி கேட்கிறாள்: “என்னை விட்டுப் போனது பரவாயில்லை.

ஆனால், என்னிடம் சொல்லி விட்டு போயிருக்கலாமே! நான் ஒன்றும் உங்களைத் தடுத்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் நீங்கள் என்னை நம்பவில்லை என்ற நினைப்பே என்னை இத்தனைக் காலமும் மிக நோகிட்டு விட்டது. ஏன் என்னை காயப்படுத்தினீர்கள்...???”

புத்தர் அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்டு விட்டு தான் பயந்தது அவளை அல்ல தன்னைத் தான் என்கிறார்.

மனைவி மகனின், முகம் பார்த்தால் தான் உறுதி குலைந்து அங்கேயே தங்கி விடுவேன் என பயந்ததாய் கூறுகிறார்.

அடுத்து அவர் மனைவி மிகச்செறிவான ஒரு கேள்வி கேட்கிறாள்.

அதுஇதுதான்: “நீங்கள் இந்த அரண்மனையை விட்டு போகாமல் இங்கேயே தங்கி இருந்தால் ஞானம் பெற்றிருக்க முடியாதா...???”

புத்தர் சொல்கிறார்: “தாராளமாக.

அதற்கு நான் மலை, காடு, ஆசிரமங்கள்

எல்லாம் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை தான்.

ஆனால் இங்கிருந்து ஓடிப் போகும் போது நான் அதை அறிந்திருக்கவில்லை. உண்மையில் எங்கிருந்தாலும் எனக்கு இந்த ஞானம் கிடைத்திருக்கும்.

இடம் பொருட்டே அல்ல”

புத்தனின் வாழ்க்கையை போற்றும் யாரும் அவர் மனைவி யசோதாரவைப் பற்றிப் பேசுவது இல்லை.

புத்தர் போனது போல் யசோதாரா ஒரு நள்ளிரவில் வெளியேறி இருந்தால் இந்த உலகம் ஒப்புக் கொண்டிருக்குமா... ஒடுகாலி என்றிருக்கும்.

சரி, புத்தர் போன பின்பும்தான் என்ன செய்தது... அவளை வாழாவெட்டி என்றது. அப்படி ஒன்றும் வயதாகிவிடாத அழகு மங்கை.

ஓற்றைக் குழந்தை ராகுலன். விடுமா ஆண்வர்க்கம்....?? சாதாரணமாய் இருந்தாலே விடாது. உரிமையாய் ஒரு ராஜ்ஜியம் வேறு. எவ்வளவு போராடியிருப்பாள்....???

புத்தர் போனதும் தன் தலையை மழித்துக் கொண்டாள்.

தன் ஆடை அலங்கோலமாக்கிக் கொண்டாள். ஓற்றைப் பிள்ளையின் ஓய்பா எங்கேயு எனும் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமலேயே பதின்வயது வரை வளர்க்கப் போராடினாள்.

எல்லாவற்றையும் துறந்து எத்தொல்லையும் இல்லாமல் துறவியானான் புத்தன்.

எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு, எல்லாத் துயரையும் அனுபவித்தபடி துறவியாய் வாழ்ந்தாள் யசோதாரா.

எது கடினம்...? சொல்லுங்கள் யார் துறவி இப்போது...??

குமார் சுவாமிநாதன்

நன்மக்கள் உள்ளமெலாம் நல்லொளியால் நிரம்பட்டும்,
நன்னென்றிபால் எல்லோரும் ஒருங்கிணைந்து திரும்பட்டும்!

பல்சவை

தமிழ்நெஞ்சம்

தேந்தம் 1972

பிப்ரவரி 2018

ஆசிரியர் / வெளியிடுபவர் :
அமின் மொஹமெட்

இணையாசிரியர் :
முனைவர். பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி
நிர்வாக ஆசிரியர்
சஃபி மொஹமெட்

ஆசிரியர் குழு :
ஹிப்ஸார் ரஹ்மான்
நெல்லை உலகம்மாள்
வசந்தி ஆதித்தன்
கவிஞர் அ. முத்துசாமி
கவிஞர் ஈழபாரதி
கவிஞர் பாலமுனை பாறாக்

ஆலோசகர்கள் :
“பைந்தமிழரக்” பாவலர் மா. வரதராசன்
கவிதாயினி சக்தி ஜோதி
கவிதாயினி அமுதா பொற்கொடி

எழுத்தாளர்கள், நன்கொடையாளர்கள்,
புரவலர்கள் மற்றும் விமர்சனம், அறிமுகத்திற்கு
நூல்கள் அனுப்ப அஞ்சல் தொடர்புகளுக்கு ...

TAMILNENJAM
59, rue des Entrechats, 95800 Cergy - France

web : tamilnenjam.com
email : editor@tamilnenjam.com

புதிய ஆக்கங்களும், விமர்சனங்களும்
எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.
நூல் விமர்சனத்துக்கு, நூலின் இரண்டு
பிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்.

படைப்புகளுக்கு படைப்பாளிகளே பொறுப்பு
செவ்வைப் படுத்த ஆசிரியர் குழுவுக்கு
உரிமையுண்டு.

புதிய வெளியீடு...

தேவைக்கு தொடர்புக்கொள்ளவும்.

எதுவுயே நரந்தரம் இல்லை

ஓர் ஊரில் செல்வந்தர் ஒருவர் இருந்தார். அந்த வட்டாரத்தில் உள்ள செல்வந்தர்களின் சொத்து மதிப்பைக் கணக்கிட்டால், அவர்தான் முதலிடம் பெறுவார். அந்த அளவுக்கு அவருக்கு சொத்துக்களும், செல்வமும் இருந்தன. அதாவது அசையும் சொத்து, அசையாச் சொத்து ஆகியவை அளவிட முடியாத அளவுக்கு இருந்தன.

இவ்வளவு செல்வக் குவியலோடு இருந்த அந்தச் செல்வந்தர் தனது பெற்றோர் மற்றும் மனைவி, மகன்கள், மகன்களுடன் மிகவும் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தார். தனது மகனோ, மகனோ எதை விரும்பிக் கேட்டாலும், அடுத்த நொடியிலேயே அதை வாங்கிக் கொடுத்து விடுவார்.

தனது மகன்களுக்குத் திருமணம் செய்து மருமகன்களை வீட்டோடு மாப்பிள்ளையாக வைத்துக் கொண்டார். மகன்களுக்கும் அவ்வாறே திருமணம் செய்து மருமகன்களையும் தனது வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டார். எல்லா வசதிகளும் பெற்ற நிலையில், அந்த ஊரிலேயே மிகப் பெரிய கூட்டுக் குடும்பமாக அச்செல்வந்தரின் குடும்பம் இருந்தது.

குடும்பத்தில் எவ்விதக் குறையும் இல்லாமல் அனைவரது விருப்பங்களையும், தேவைகளையும்

பூர்த்தி செய்து வந்தார் செல்வந்தர்.

செல்வந்தரின் நடவடிக்கையால் உச்சி குளிர்ந்து போன குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள், “நீங்கள் இல்லையென்றால் நாங்கள் இல்லை; நீங்களே எங்கள் கடவுள். உங்களுக்காக, நாங்கள் உயிரையும் கொடுப்போம்,” என்று கூறி, செல்வந்தரின் புகழ்பாடத் தொடங்கினர்.

குடும்பத்தார் இவ்விதம் கூறும் போதெல்லாம் செல்வந்தர் மகிழ்ச்சியின் உச்சிக்கே சென்று விடுவார். குடும்பம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். உறவுகள் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு பேரானந்தம் அடைந்தார் செல்வந்தர். இப்படியாக நாட்களை ஆனந்தமாக செல்வந்தரும், அவரது குடும்பத்தாரும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அன்று செல்வந்தருக்குப் பிறந்தாள். வீடே

தன்முனைக் கவிதை

ஓவ்வாரு
நொழியாய் கடக்கிறது
சிறப்பானதாக
நீ தான் மாற்ற வேண்டும்..

சாரதா க. சந்தோஷ்

விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. உறவினர்கள், நண்பர்கள், பிரமுகர்கள், ஊர்மக்கள் என்று ஒரு மாபெரும் மக்கள் வெள்ளத்தில் செல்வந்தரின் வீடு மிதந்து கொண்டிருந்தது. வந்தவர்கள் பல்சுவை விருந்துண்டு அவரை வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றனர்.

அன்று இரவு விதவிதமான சாப்பாட்டு வகைகள் அனைத்தையும் ஓன்றுவிடாமல் புசித்து ருசி பார்த்துவிட்டார் செல்வந்தர். வகை வகையான உணவைக் கண்டதும் செல்வந்தரால் வாயை அடக்க முடிய வில்லை. விளைவு, நள்ளிரவு நேரம் அவருக்கு இடதுபக்க மார்பு லேசாக வலித்தது. சிறிது நேரத்தில் வலி அதிகமானது. வாய் விட்டு அலற முயன்றும் முடியவில்லை.

செல்வந்தர் தனியாகப் படுத்துறங்கும் பழக்கம் கொண்டவர். அதனால், அவருக்கு உதவிக்கு அருகில் யாருமில்லை. அரைகுறை மயக்க நிலைக்குச் சென்றுவிட்டார். எமனின் பாசக்கயிறு தனது கழுத்துக்கு எதிரே தொங்குவது பால் அவருக்குத் தோன்றியது. சிறிது நேரத்தில் தனக்கு மரணம் என்பதை உணர்ந்துக்கொண்டார் செல்வந்தர்.

பயந்து போன செல்வந்தர் எமனிடம் கெஞ்சினார். அழுதார். அவரது கூக்குரலை எமன் தன் காதில் போட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இருப்பினும், செல்வந்தர் கதறி அழுதபடியே எமனிடம் உயிர் பிச்சைக்காகக் கெஞ்சிக் கொண்டே இருந்தார்.

“எமனே! என்னுடைய செல்வம் அனைத்தையும் நீ எடுத்துக்கொள். என்னை விட்டு விடு,” என்று கெஞ்சினார் செல்வந்தர்.

“முடியவே முடியாது” உனது வாழ்க்கை முடிந்து விட்டது, என்று கூறினான் எமன்.

“என்னுடைய அசையும் சொத்துக்களோடு, அசையாச் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தந்துவிடுகிறேன். என் மீது கருணை காட்டுங்கள்,” என்று மீண்டும் கெஞ்சினார் செல்வந்தர்.

“அற்பனே! அழிந்து போகக்கூடிய சொத்துக் களை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்யப்

போகிறேன்?" என்று கேட்டான் எமன்.

செல்வந்தர் அவரிடம் மிகவும் கெஞ்சினார்.

"செல்வந்தனே! உன்னைப் பார்த்தால், எனக்குப் பாவமாக இருக்கிறது. அதற்காக என் கடமையிலிருந்து தவறி உன்னை என்னால் விட்டுவிட முடியாது. ஆனால், ஒன்று செய்ஞ்" எமன் தனது பேச்சைப் பாதியில் நிறுத்தினார்.

"நான் என்ன செய்ய வேண்டும் சொல்லுங்கள். செய்கிறேன். எப்படியோ நான் உயிர் பிழைத்தால் போதும்!" என்று கூறினார் செல்வந்தர்.

"செல்வந்தரே! உனக்காக ஒருநாள் அவகாசம் தருகிறேன். உனக்காக வேறு யாராவது உயிரைக் கொடுக்க முன் வந்தால், நீ உயிர் பிழைத்துக் கொள்ள முடியும். முடிந்தால் அதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து கொள்," என்று செல்வந்தரிடம் எமன் கூறினான்.

எமன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டதும், செல்வந்தரின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தாண்டவம் ஆடியது. மரண பயம் அவரை விட்டுப் போய்விட்டது. ஏனெனில், அவருக்காக உயிரைக் கொடுப்பதற்குக் கூடும்பத்தில் ஒரு பட்டாளமே இருக்கிறது என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தார் செல்வந்தர். அதனால் தான் அவருக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி!

மரண பயத்திலிருந்து விடுபட்டு முக மலர்ச்சியுடன் காணப்பட்ட செல்வந்தரைப் பார்த்து வியப்புடன், "சில மணி நேரங்களில் சாகப் போகிற நீ எப்படிச் சந்தோஷமாக இருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான் எமன்.

"எமனே! உனக்கு விஷயம் தெரியாதா? நான் சொத்தும், செல்வமும் படைக்கப் பெற்றவன் மட்டுமல்லஞ் எனக்கு ஒரு ஆபத்து என்றால், எனக்காக உயிரையும் கொடுக்கிற தியாக உள்ளம் கொண்ட சிறந்த மக்களை நான் பெற்றிருக்கிறேன். அவர்கள் எனக்காக எதையும் செய்வார்," என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் செல்வந்தர்.

"அதையும் பார்த்து விடுவோமே' 'நானை வருகிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டு எமன் புறப்பட்டுச்

ஆதார்

எரிக்க பயமாகவீ
இருக்கிறது
அனாதைப் பிணம்
என்பதால் அல்ல...
ஆதார் கார்டு
இல்லையென்பதால்...

-கோ ராஜசேகர்
தருமபுரி

துளிப்பாக்கள்

ஊருக்கு ஊர் திறப்பு
வருமான வ(த)ளர்ச்சி
மதுக்கடை

விரவில் கை
அழியவில்லை
வறுமை

இரவில் படிப்பு
திசை திருப்பியகு
கடகார நொடிமுள்

புத்தாண்டு கொண்டாட்டம்
பொங்கி வழிகிறது
மதுபானம்

நீர்வாணமாகி சம்பாத்யம்
மனசு கனத்து
வினெநில விற்பனை

நடங்கும் அவைகள்
தாக்கத்தை கலைத்தகு
காற்று

மோகம் கொள்கின்றன
காற்றும் நீரும்
நீர்நிலையில் அவைகள்

சா. கா. பாரதி ராஜா
செங்கற்பட்டு

சென்று விட்டான்.

அன்றிரவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தார் செல்வந்தர். பொழுது விடிந்ததும் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் தனது அறைக்கு வரும்படி அழைத்தார். அனைவரும் அங்குச் சென்று அவரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டனர்.

“அப்பா, எங்களை எதற்காக அழைத்தீர்கள்?” என்று மகன்களும், மகள்களும் கேட்டனர்.

இதே கேள்வி அனைவரது வாயிலிருந்தும் வெளிவந்து, செல்வந்தரின் செவியில் நுழைந்தது.

நன்ஸிரவில் நடந்த சம்பவத்தைச் சொன்னார் செல்வந்தர். அனைவரும் அதை ஆவலுடன் கேட்டனர். விவரத்தைச் சொல்லி முடித்ததும் செல்வந்தர் அவர்களைப் பார்த்து கேட்டார்.

“எனக்காக உயிரைக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக

உணர்ச்சிகள் கொப்பளிக்கும்போது
உணர்வுகள் தத்தளிக்கிறது
ஆசை அலங்கரிக்கும்போது
அறிவு அங்கலாய்க்கிறது

காமம் நுழைய
காதலை அழைக்கிறது
தலையணை தவிக்க

தன்மானம் பிழைக்கிறதோ

- நயினாரின் உணர்வுகள்

உள்ளவர்கள் உங்களில் யார்?” என்று கேட்டார்.

செல்வந்தரின் இக்கேள்வியைச் செவிமடுத்த அனைவரும் வியப்பிலும், அதிர்ச்சிபிலும் ஆழந்தனர். செல்வந்தருடைய செல்வச் செழிப்பில் இது காறும் ஊறித் திணைத்து உல்லாச வாழ்வு வாழ்ந்த அவர்கள் தங்களது உயிரைப் பற்றிக் கவலைப்பட ஆரம்பித்தனர்.

அவர்கள் அனைவரும் ஒரு சேர், செல்வந்தரைப் பார்த்து, “நீங்கள் எதை வேண்டுமானாலும், கேள்வங்கள். உடனே கொடுக்கத் தயாராக உள்ளோம். ஆனால், உயிரை மட்டும் கேட்காதீர்கள். அதனை எங்களால் கொடுக்க முடியாது. ஏனெனில், செல்வம் போனால், திரும்பி வந்து விடும்.

உயிர் போனால் திரும்பி வராது. இது உங்களுக்கே தெரியும். தயவு செய்து எங்களது இயலாமைக்கு எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்,” என்று கூறி விட்டு, செல்வந்தரின் அறையை விட்டு ஒவ்வொரு வராகப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

புறப்படும் முன்பு அவர்கள் செல்வந்தரிடம் சொத்துக்களைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டனர். அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட செல்வந்தர் கதிகலங்கிப் போனார். அனேகமாக அவருக்குப் பாதி உயிர் போய்விட்டது. நடைப்பினமாக படுக்கையில் தனியே கிடந்தார். நம்பியவர்கள் எல்லாம் கைவிட்டு விட்டதை எண்ணி மனம் நொந்தார்.

“இவர்கள் மீதா இவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்தோம்,” என்று நினைத்து கண்களை மூடினார். தூக்கம் வரவில்லை. ஆனால், இரவுதான் வந்தது. எமனும் வந்தார்.

செல்வந்தரின் காலக்கெடு முடிந்து விட்டதால், அவரது உயிரைப் பறித்துக் கொண்டு தனது இருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றார் எனன்.

வாழ்க்கையில் எதுவுமே நிரந்தரம் இல்லை. ஆனால், அதே சமயம் நிரந்தரமாக நிலைக்கும்படி நம்மால் சிலவற்றைச் செய்ய முடியும் என்பதை உணருங்கள்.

ப.பி

நெஞ்சம் மட்டும் பேசும்மை காதல்

நிற்பனவும், நடப்பனவும், பறப்பனவும் தமது மனங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் இயல்பான நிகழ்வு காதல். மனிதவளர்ச்சியில் சுத்தியமானதும் சாத்தியமானதும் காதல். மனதுக்குள் கிணுகிணுப்பையும் உடலிலே மாற்றத்தையும் நடத்தையில் நாகரிகத்தையும், பேச்சிலே கவர்ச்சியையும் கொண்டுவரும் காதல். இக் “காதல் இல்லையேல் சாதல் சாதல்” என்றார் மகாகவிபாரதி. “காதலித்துப்பார் உன்னைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் தோன்றும்” என்றார் வைரமுத்து. “கண்ணும் கண்ணும் மோதுமம்மா நெஞ்சம் மட்டும் பேசும்மை காதல், ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அன்பையையே போதிக்கும், ஜாதகங்கள் பார்ப்பதில்லையே அது காச பணம் கேட்பதில்லையே” என அகத்தியன் அவர்கள் தன் வரிகளில் காதலை விபரித்தார். “யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ எந்தையும் நந்தையும் எம்முறைக் கேளிர். யானும் நீயும்

கௌசி

எவ்வழி அறிதும்? செம்புலப்பெயல் நீர்போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே” (என் தாயும் உன் தாயும் எவ்வித உறவினர்? என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எம்முறையில் உறவுடையவர்கள்? நானும் நீயும் எந்தக் குடி சார்புடையவர்கள்? செம்மன் நிலத்திலே விழுந்த மழைநீர் போல அன்பள்ள நெஞ்சம் ஒன்றாகக் கலந்தன) என குறுந்தொகையிலே செம்புலப்பெயல் நீரார் பாடுகின்றார்.

இவ்வாறு இரு மனங்களிடையே காதல் எவ்வாறு தோன்றுகிறது? ஏதிர்பார்ப்புக்கள், ஆசைகள், விருப்புக்கள், ஆர்வங்கள், ஈப்புக்கள், உடலமைப்புக்களின் கவர்ச்சி போன்றவை இருமனங்களுக்கிடையிலே காதலை உருவாக்குகின்றன. இருவருக்கிடையில் அளவுகடந்த அன்பு தோன்றும் போது ஒக்சிரோசின் (oxytocin) என்னும் ஒமோன் முளையில் சூக்கும். இந்த ஒமோன் சூப்பதற்கு ஏதிர்ப்பால் கவர்ச்சி ஏற்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. பெண் களுக்குரிய ஈஸ்ரோஜன் (Estrogen) என்னும் ஒமோன் பெண்மையையும் மென்மையையும் வழங்க ஆண்களின் ரெஸ்ரோஸ்ரேஹான் (Testosterone) என்னும் ஒமோன் ஆண்மையையும் வலிமையையும் கொடுக்கின்றது. இவ்விரு ஒமோன்களும் சரியான வகையில் தொழிற்படும்போது இரு பாலாரிடையும் அவரவர் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கேற்ப

கவர்ச்சியான உடலமைப்பு தோன்றுகின்றது. இவ் வாறான உடலமைப்புக்கள் ஏற்படுகின்றபோது இருபாலாரிடமும் காணப்படும் அண்டரோஜன் (Androgen) என்னும் ஒமோன் இருபாலாரிடையும் கவர்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றது. இக்கவர்ச்சியானது ஆழமான அன்பை ஏற்படுத்தும்போது ஒக்சிரோசன் என்னும் ஒமோன் மூளையில் சுருக்கின்றது. இவ்வாறு உடலுங்களே ஒமோன்களின் மாற்றத்தினால் ஏற்படுகின்ற உள்ளுணர்வு ஒத்த அன்பினரான இரு மனங்களை ஒன்றிணைக்கின்றன.

இக்காதலைப் பெருமைப்படுத்தி 14ம் திகதி மாசிமாதம் எடுக்கப்படுகின்ற திருநாளே காதலர் தினமாகும். இது வலன்ரீன்ஸ் நாள் Valantinstag என்றும் அழைக்கப்படும். இத்தினத்தில் காதலர்கள் அவரவர் தமது காதல் துணைக்கு ரோஜா மலர்கள், வாழ்த்து அட்டைகள்; கொடுத்தும், சொக்லட்பரிசாகக்கொடுத்தும் கொண்டாடுவார்கள். சொக்லட்டினுள்; சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யும் தியோப்ரோமைன் என்னும் அல்கலோய்ட் (Alkaloid) இருக்கிறது. உடலையும் மூளையையும் தூண்டிவிடக்கூடிய கோப்பியிலுள்ள கொப்பியன் (Coffeine) கூட ஒரு அல்கலோய்ட் தான். காதல் தாகம் அதிகரிக்க அல்கலோய்ட் அதிகமுள்ள சொக்லட் உதவுகின்றது. இதனை விட இதயத்துடன் தொடர்புடைய காதலுக்கு இதயத்தை வலிமைப்படுத்தும் தன்மையுடையது சொக்லட் என கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் ஆய்வுசெய்து கூறி யிருக்கின்றது. சொக்லட்டினுள் இருக்கும் அன்ரி ஒக்சிடென்ட் ((Antioxident)) இதயநோய், பக்கவாதம் ஏற்படும் அபாயத்தைத் தடுக்கின்றது. அதனால் இதயத்தை வலிமைப்படுத்தக் கொடுப்பதுதான் கொடுக்கின்றீர்கள். கறுப்பு சொக்லட்டை (Dark chocolate) கொடுங்கள். ஏனென்றால், அதனுள் இருக்கும் கொக்கோவா (cocoa) சர்க்கரை வியாதி, அதிகரிக்கும் கலோரிகளை இல்லாமல் செய்துவிடுகின்றது. அதனால், கறுப்பு சொக்லட்டே உங்கள் காதலுக்கு

உகந்தது என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வாறுபிரபலமாகவும் ஆட்ம்பரமாகவும் கொண்டாடுகின்ற இத்தினம் எவ்வாறு ஆரம்பமானது என்றால், உண்மையில் ரோமர்களின் ஆட்சிக்காலத்திலேயே காதலர்தினம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ரோமாபுரி நாட்டிலே படையில் சேர விரும்புவர்கள் யாரும் திருமணம் செய்யக்கூடாது. இதை மீற பவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்படுவார்கள் என மன்னன் கிளாடிஸ் மிமி அறிவித்தான். ஆனால், பாதிரியார் வாலன்டைன் இதனை அறிந்து இரகசியத் திருமணம் படைவீரர்களுக்குச் செய்து வைத்தார். இதனையறிந்த மன்னன் பாதிரியார் வாலன்டைனைச் சிறையில் அடைத்தார். சிறையில் இருந்த பாதிரியார் வாலன்டைனுக்கும் சிறைக்காவலாளிகளின் தலைவன் மகள் அஸ்டோரியஸ் இற்கும் இடையில் காதல் பிறந்தது. இதனை அறிந்த இவள் தந்தை அஸ்டோரியஸை வீட்டுக்காவலில் வைத்தார். அப்போது வாலன்டைன் அஸ்டோரியஸ் இற்கு ஒரு செய்தி அனுப்பினார். இக்கடிதம் படிக்கும்போது வாலன்டைன் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கப்பட்டு தலை துண்டிக்கப்பட்டார். இத்தினம் பிப்ரவரி 14. அதன் பின் ஐரோப்பியர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் ரோம் வந்ததன்பின் இத்தினம் விடுமுறைத்தினமாக கப்பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. சமார் 200 ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஜெலாசியஸ் மின்னும் போப்பாண்டவர் என்பவர் வாலன்டைனைப் புனிதராக அறிவித்தார். அதன்பின் இத்தினம் வாலன்டைன் தினமாகக் காதலர் தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது.

காலம் காலமாகக் காதலுக்கு விழா எடுப்பதற்கான காரணம் புரிந்த பின்னும் பெற்றோர்களே! காதலுக்குச் சமாதி கட்ட துணிகின்றீர்களா? இல்லை காலமெல்லாம் காதல் வாழ்க என்று போற்றுகின்றீர்களா? எனினும் இளமையே! காதல் எனப்படும் பரிசுத்த அன்பில் காமம் கலவாது காத்துக் கொள்ளுங்கள். என்றும் காதல் கைக்கடும்.

அறியாமல் போனதென்ன?

யாசகம்

மஹழந்தே இழக்க மறுக்கின்றன.
நிழல்களை இழந்த நிலங்கள்

கூவிப்பாட மறுக்கின்றன
சூடுகளை இழந்த சூயில்கள்

ஆடிக்களிக்க மறுக்கின்றன
மஹழிமகம்காணாக மயில்கள்

விளைந்து எழ மறுக்கின்றன
வெடித்த நிலத்தில் விழுந்த விதைகள்

பேசமறந்து ஊமையாகிப்போயின
கனிகளை இழந்த கிணிகள்

மரங்களை வெட்டுவதால் இன்னும்
எத்தனையோ மாற்றங்கள்

வீழ்த்தினாலும் வீணாக
மாட்டின் என்று
வாழ்ந்துதான் கொண்டிருக்கின்றன
விருட்சங்கள்.

அடுப்புக்கு விறகாக.
எழுதும் கோலாக.
படுக்கைக் கட்டலாக.
யயனிக்கக் கப்பலாக.
ஸர்க்கும் பட்டமாக.

இன்னும் இன்னும்.

உன்னைத் தொடாமல் யார்க்கும்
வாழ்வில்லை எனும்நிலையில்.

உன்னை வெட்டினால்
தன்னையே அழிக்கிறாமென்று
அறியாமல் போனதென்ன?

பாத்திமா
வார்ஜா

சங்க இலக்கியங்கள் கொண்டாடிய
சங்கம் வளர்த்த மதுரையில்
சஞ்சலம் சிறிதும் இல்லாமல்
செழிப்புடன் ஓடிய வைகை ஆறு

சிறிதாவது கவனம்
செலுத்தாங்கள் என்னில் எனும்
சினாங்கலுடன்
சிலாகித்து நிற்கிறது...

மாக்கள் மதி இன்றி வைகையை
மாசுபடுத்தி வருவது கண்டு
மலராக மணம் வீசி வீறுநடை
போட்டவள் இன்று
மங்களம் இழந்து
மண்ணாக கசடாக கறைபாடிந்து...

புண்ணியம் வழங்கியவள்
புதிராக காட்சி அளிக்கின்றாள்..

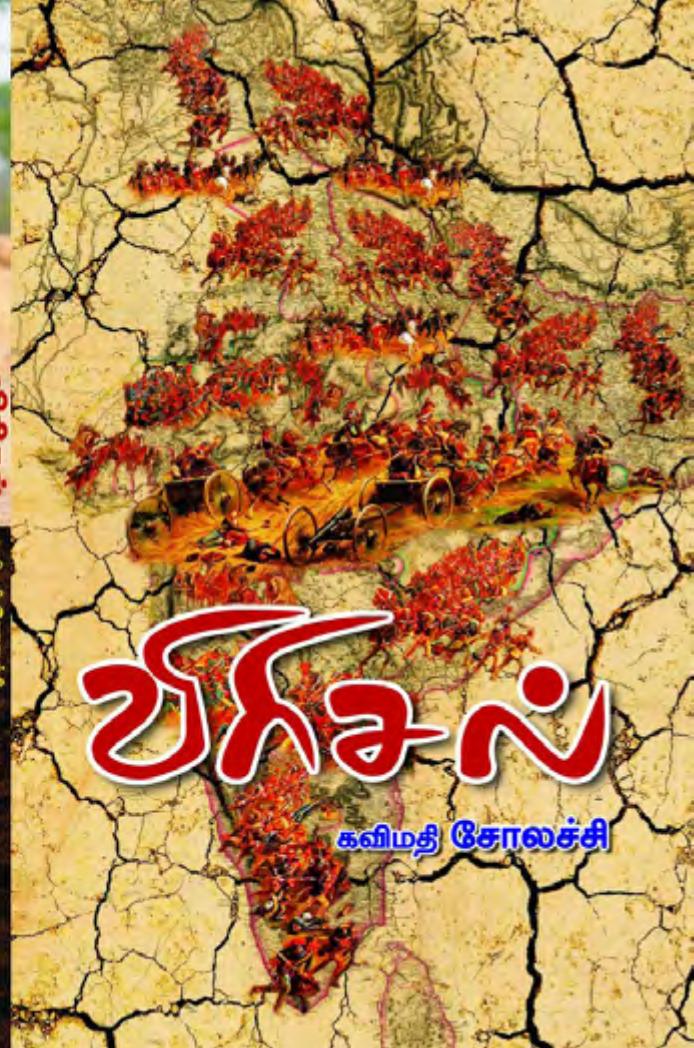
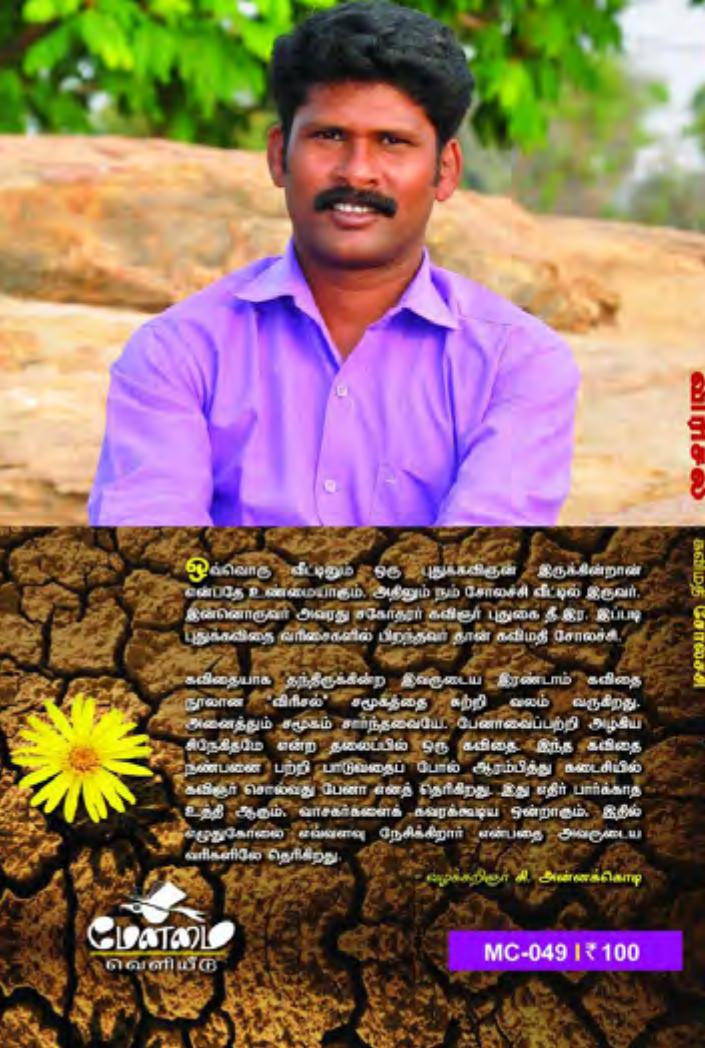
தான் பாய்ந்தோடும் இடம் அனைத்தும்
தாயன்போடு வளம் வாரி வழங்கியவள்
தவிப்புடன் தயங்கி நிற்கின்றாள்..

இயற்கை வைகையை மாற்றி அமைக்க
மாரியாக பொழிந்ததாலும்
இரவு பகல் பாராது மாக்கள்
மாசு படுத்துகின்றனர்...

இந்நிலை மாற இக்கவியின்
வரிகள் வாஞ்சையுடன்
இறைஞ்சி யாசகம் கேட்டு நிற்கின்றது...

ப.க.நடராசன்
எனும்

சிவனடிமை

நூல் ஆய்வு புரட்சித்தமிழன் சத்தியசீலன்

நூலின் பெயர்: விரிசல்

நூலின் ஆசிரியர்: கவிமதி சே

இந்நாலின் ஆசிரியர் முகநூலில் தான் எனக்கு அறியமுக்கு இல்லை என்று பொறுத்து

இந்நாலின் ஆசிரியர் முகநூலில் தான் எனக்கு அறிமுகம். இவர் இதுவரை இரண்டு சிறுகதை நூல் இரண்டு புதுக்கவிதை நூல் என நான்கு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அதில் சமீபத்தில் வெளியிட்டுள்ள சிறந்த சிறுகதை நூலுக்கான விருது பெற்ற ‘கருப்புச் சட்டையும் கத்திக் கம்புகளும்’ என்றும் சிறுகதை நூலும் வேரிசல்ய எனும் புதுக்கவிதை ஆகிய இந்த நூல் ஆகிய இரண்டு நூல்களை மட்டும் நான் படித்துள்ளேன்.

அசிரியர் பற்றி:

இவர் நான் பிறந்த கவிதைக் கோட்டையாம் புதுக்கோட்டையின் மைந்தன் ஆவார். ஆதலால் இவரின் கவி தமிழோடு சிறப்பாக விளையாடியுள்ளது. இவர் எனது அருமை தோழர் கவிஞர் புதுக்கை தீவிர அவர்களின் சகோதரர் ஆவார். இடைநிலை ஆசிரியராக பணியாற்றி வரும் இவர் தனது மாணவர்களையும் சிறந்த எழுத்தாளராகவும், கவிஞராகவும் உருவாக்குவார் என நம்புகிறேன். நான் புதுக்கையில் தமிழ்ப்பாட்டை இலக்கியப் பேரவை கிணை துவங்குவதற்காக ஒருங்கிணைப்பாளராக புதுக்கை சென்றபோது இரண்டு நாட்களாக என்னோடு இணைந்து ஆலோசனை வழங்கி புதுக்கையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இலக்கிய அமைப்புகள் பற்றி ஏதுத்துக் கூறி உதவி செய்த அருமை நண்பராவார். இவரும் நமது தமிழ்ப்பாட்டை

இலக்கியப் பேரவையின் புதுக்கை மாவட்ட நிர்வாகியாக பொறுப்பேற்று செயல்படுவார் என்பதில் எந்த மாற்றுச் சுருத்தும் இல்லை.

நாலைப் பற்றி:

#விரிசல் எங்குள்ளது என்ற கேள்விக்கு விக்தியாசமான முறையில் புதுக்கவிதையில் புகுத்தியிருக்கிறார் சமூகத்தின் விரிசல்களை ஆசிரியர் சோலச்சி அவர்கள்.

அழகிய சிநேகிதமாய் தொடங்கி மந்திர சாவியால் முடித்தவிதம் அற்புதம்.

அவிழ்த்து விடச்சொல் எனும் கவிதையில்

“ஆணவத்தை சமந்து கொண்டு வடக்கு நோக்கி போகும் போதெல்லாம் அவமானப்பட்டே திரும்புகிறோம்...!”

என்று ஆணவ அரசியலால் அழிந்துவரும் விவசாயம் பற்றி அழகான சொல்லால் சாடியிருக்கிறார்

விவசாயம், காதல், அரசியல் என அனைத்தையும் தமிழால் துவைவத் து கவிதைகளாக தொங்க விட்டிருக்கிறார்.

நாய்நாடு எனும் கவிதையில்

“தொண்டு செய்யும் அரசியலோ துவண்டு போச்சுடா - இது பணம் காய்க்கும் தொழிலாக மாறிப் போச்சுடா”

என இன்றைய அரசியலின் நிலைப்பற்றி அப்பட்டமாக சொல்லி அந்த அரசியலை எப்படி திருப்பி அடி ப்பது என்பது பற்றி

“தேசம் உன் கையில் தெளிவு பெற்றும் நீ தொடும் மையில்” என்றும்

விவசாயத்திற்கு ஆதாரமான மழைநீர் உற்பத்திக்கு காரணமாக இருக்கும் மரமே மழைநீர் குறைவிற்கும் தடையாக இருப்பது பற்றி #கருத்தடை மாத்திரை எனும் கவிதையில்

“கடகடனு வளரும் யுகவிப்பஸ்க மழை மேகத்தின் கருத்தடை மாத்திரை”

என்று ஏதார்த்தமாய் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். மேலும் இன்று சாதிகளால் சாகடிக்கப்படும் காதல்பற்றி பிறப்பு ஒரு முறை என்னும் கவிதையில்

எல்லா பெண்களையும் விரும்பிய கண்ணதாசன் !

கவியரசர் கண்ணதாசனுக்கு 23 வயதான போது, அவருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க அவரது சுவீகாரத் தாயார் தெய்வானை மும்முரமானார்.

எட்டு பெண்களின் புகைப்படங்களை வரவழைத்து கண்ணதாசனிடம் காட்டி, “உனக்கு எந்தப் பெண்ணை பிடித்திருக்கிறது பார்!” என்றார்.

கண்ணதாசன் ஓவ்வொரு பெண்ணின் படத்தையும் கவனமாகப் பார்த்து முடித்தபோது, “என்னப்பா! யாரைப் பிடித்திருக்கிறது?” என்றார் தாயார்.

கண்ணதாசன் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? “எனக்கு எல்லா பெண்களையும் பிடித்திருக்கிறதும்மா!”

(‘கண்ணதாசன் கதை’ நூலிலிருந்து...)
- மல்லிகா அன்பழகன்

செந்தமிழ் இனமே!

ஆசிரியப்பா

செந்தமிழ் இனமே! செந்தமிழ் இனமே!
 முந்து தமிழும் முதனா கரிகமும்
 இலக்கியச் சிறப்பும் இலக்கணச் செழுமையும்
 துலக்குறு அறிவொடு இலக்குறு வாழ்வும்
 நெடுவரைப் பணிமலை நெற்றியில் விற்கயல்
 கொடும்புலி பொறித்த கடுமெறத் திறத்தொடும்
 மிகையுங் கொளாது குறையுங் கொடாது
 தகைமிகு வணிகம் தரைகட லோடு
 நுண்கலை வானியல் நூட்ப அறிவியல்
 எண்ணியல் நாட்டியம் பண்ணிசை யாழோடும்
 செழிப்புற விளங்கிய செந்தமிழ் இனமே!

அழிப்புற ஒடுக்குற இழிதாழ் வற்றே
 இரண்டக்கக் கொடியரால் எய்தினை வீழ்ச்சி!
 திரண்டவுன் சீர்மைச் சிறப்பெலா மிழுந்தனை!
 இன்மொழி நாட்டொடு இன்னினந்
 தொழும்பறத்
 தன்னலத் தமிழரே முன்னின் றனரே!

இளந்தமிழ் உளங்காள்! எண்ணுக இதனை!
 துளக்கறு மறிவில் துளங்கலில் விளங்கி
 நும்மொழி நும்மினம் நும்நா டுற்ற
 நும்பறு மடிமை விம்மறு விலங்கு
 ஒடித்து நொறுக்கிப் பொடித்திடு நோக்கில்
 அடிப்படைத் திட்டம் ஆய்ந்து துணிந்து
 என்றுங் கண்டிலா எழுச்சியோ டெழுகு!

முன்னைப் பிழையும் உன்னித் தவிர்த்துத்
 தகவில் இரண்டகம் தக்காங் கொறுத்து
 இகலறுத் தினத்தார் இணைவற எழுந்து
 ஈட்டுக மீட்சி! இத்தரை
 காட்டுக நந்தமிழ் கணிக்கருந் திறமே!

“மனம்
 ஒத்துப் போனால்
 வாழ்ட்டும்...
 பிறப்பு ஒருமுறை
 உயிர் எடுக்க வேண்டாம்
 தொடரட்டும் தலைமுறை...!”

என்று ஏதாக்க வரிகளால்
 மெருகேற்றியுள்ளார். அதேபோல் காதலால்
 விதைத்த கவிதையினை கையாண்ட விதும்
 பாருங்கள்

“விதண்டாவாதம் செய்யும்
 உன்னைவிட்டு
 விலகி நடக்கிறேன்
 என் வருகையை நோக்கி காத்திருக்கிறது
 எனக்கான விதை...!
 இதோ விதைத்துவிட்டேன்...!”

என அற்புதமாக சொல்லியிருக்கிறார்.
 மிகக்_கொடியவன் எனும் கவிதையில்

“எத்தனை எத்தனையோ
 அவதாரங்கள்
 எடுத்தும் பயனில்லையே
 இல்லாத இவர்களாலே
 நாளும் தொல்லையே...”

என்று கடவுளையே சாடும் சாட்டையடி
 வார்த்தைகளால் சிலிர்க்கிறது இதயம்.
 யாத்து பயன் பெறங்கள். மிக
 அருமையான கவிதைப் பெட்டகம்
 இவர் இன்னும் பல சமுதாய சாடல்
 கவிதைகளையும் சரித்திரும் படைக்கும் பல
 சிறுகதைகளையும் படைத்து வெற்றிபெற
 வாழ்க்குகள்.

நால் வெளியீடு:
 மேன்மை வெளியீடு, சென்னை.
 நாலின் விலை:
 ரூ. 100 / -
 நாலாசிரியரிடம் பேச:
 +91 9788210863

- தமிழ்நம்பி

கார்த்தி டாவிள்சி

எப்படி சொல்வது அதை, எனக்கு தெரிய வில்லை. நான் பார்த்ததும் கேட்டதும் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவை. புரிய வைப்பது கடினந்தான். எல்லாமே நம் கண்களுக்கு பின்னால் நடப்பது போல, புரிந்து கொள்வது அவரவர் பாடு...

அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் நான் தனியாக நெடிய தார்சாலையில் நடந்துகொண்டே அன்றைய நிகழ்வுகளை மனதில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அன்று நான் வெளியூர் வரை வேலைக்கு சென்றிருந்தேன். பணி முடிய நள்ளிரவாகிவிட்டது. இந்த வேளையில் ஊருக்கு பேருந்து இல்லை. என்னிடம் வண்டியுமில்லை. போகும் வழியில் அண்ணன் வீடு. தங்கிக்கொள்ள முன்பே கேட்டிருந்தேன். வேலைக்கு அழைத்து சென்றவர் வண்டியில் அண்ணன் வீடு வரை வந்து விட்டு விட்டு சென்றார். அப்போது இரவில் அடையாளம் தெரியாமல் வேறொரு வீட்டின் குதவைத் தட்டிவிட்டு திட்டு வாங்கிக்கொண்டேன். தேடிப்பிடித்து சரியாக அண்ணன் வீட்டிற்கு சென்று குதவைத் தட்டினேன். மீண்டும் தட்டினேன். திறக்கவில்லை. சுத்தமாக அழைத்துத் தேன். தொலைப்பேசியில் அழைத்து பார்த்தேன். சென்ற அழைப்புகள் வீணாயின. மீண்டும் தட்டினேன். நேரம் கடந்துபோய் கொண்டிருந்தது. அங்கே அண்டை வீட்டார் சண்டைக்கு வருவார்களோ என்ற பயம் வேறு. பேசாமல் வீட்டிற்கு சென்றுவிடலாமா என்று தோன்றியது. அதுவே நடக்கும் என்று எண்ணவில்லை. ஆனால் ஐந்து கிலோமீட்டர் பயணப்பட வேண்டும், நடந்தே...

தட்டி தட்டி பார்த்து நிமிடங்கள் கடந்ததுதான் மிச்சம். இன்றிரவு நடைப்பயணம் உறுதி என்று நினைத்துக் கொண்டேன். உனக்கு குதவு திறக்கப்படாது என்ற ஒலிக்கப்படாத பதிலை ஏந்திக்கொண்டு கணக்கும் மனதோடு நகர்ந்தேன். சாலை ஓரத்தில் சில தெரு நாய்கள் குரைத்தன. தூரத்தில் ஒரு வண்டி போகும் சுத்தம். நாய்கள் சுத்தம் வந்த திசையில் ஓடின. நான் சாலையில் நடக்கக் கூடாதங்களேன்.

அந்த வனாந்திர சாலையில் நான் மட்டும் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். மனதின் ஓரத்தில் ஒளிர்ந்து மறையும் ஒரு கேள்வி. இந்த நிலைக்கு நான் எப்படி வந்தேன்..? என்ற கேள்வி என்னை விடைத்தேட வைத்தது. உழைப்பவனின் மதிப்பு உழைக்கும் வரைதான். உழைத்தப்பின் சாறு பிழியப்பட்ட சக்கைதான். அதன் பலனாய் இனி எப்போதும் நள்ளிரவுவரை வேலை செய்வது கூடாது என்ற முடிவை எனக்குள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். அன்று முழுக்க உழைத்தக் களைப்பு மேலிடும் நேரத்தில் ஓய்வுக்கு வழியின்றி நட்பாஞ் சாலையில் புறக்கனிக்கப் பட்டிருக்கிறேன். கோபம் ஒருபக்கம், வனாந்திர தனிமை மறுபக்கம்...

அப்போது தூரத்தில் சாலையில் யாரோ இருசக்கர வாகனத்திலிருந்து இறங்கினார். தெருநாய்கள் அவரை சுற்றிக் கொண்டன. வளைத்து பிடித்துக் கொண்டதுபோல முதலில் தோன்றியது. பிறகுதான் தெரிந்தது அவற்றைக் கூட்டியதே அவர்தான் என்று.

பனியான இரவு. உங்கி குத்துவதுபோல் குளிர். இந்த நேரத்தில் யார் இவர், நாய்களைக் கூட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார் என்று வினா எழுந்தது. அந்த மனிதர் இருக்கும் திசைப்பக்கம்தான் நான் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அந்த வாகனத்தில் ஒரு தகரப்பெட்டி இருந்தது. தலையில் முக்காட்டு குளிருக்கு ஜிப்பு பிப்ந்த ஒரு மேல் கோட்டும் வேட்டியும் அணிந்திருந்தார். தகரப்பெட்டியிலிருந்து வறிக்கி முறுக்கு பிஸ்கட்டு ஆகியவற்றை நாய் களுக்கு போட்டுக் கொண்டிருந்தார். நாய்கள் ஒன்னுக்கொன்று சண்டையிட்டுக் கொண்டு உண்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த பரப்பில் அவைகளுக்குள் சண்டையும் குரைச்சரவும்தான். அப்போது யாராக இருந்தாலும் நாய்களின் வெறியான குரைப்புக்கு பயந்துதான் இருப்பார்கள். ஆனால் அந்த மனிதர் மட்டும் அசராமல் நின்று கொண்டிருக்கிறார். இதையெல்லாம் பார்த்த நான் யார் இவர் இந்நேரத்தில் இப்படியொரு காரியம் செய்கிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டு அவரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். நான் மனதில் ஓட்டியதை மறந்திருந்தேன். வயதானவர் அறுவதைத் தொட்டிருக்கும். முகத்தில் வெள்ளத் தாடியை தெருவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவரைக் கடந்து செல்கையில் என்னைப் பார்த்து சிறிதாய் சிரித்தார். நானும் லேசாய் சிரித்துவிட்டு சென்றேன்.

அது நீண்டசாலை. ஒருபக்கம் குறுக்குசாலைகள், அதையொட்டி கடைகளும் வீடுகளும். மறுபக்கம் அரசின் முக்கிய விருந்தாளிகளுடைய மாளிகையின் வெள்ளளநிற சண்ணாம்பு பூசிய உயர்மான மதில்சுவர். நான் அவரைக் கடந்திருந்தாலும் மனதிற்குள் இந்நேரத்தில் இப்படி செய்கிறாரே என்று மட்டும் கேள்வி எழுந்தது. அக்காட்சி மனக்கண்ணில் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது. வேண்டாவிருப்பாக தலையை உதறி அக்கேள்வியை தாக்கிப் போட்டுவிட்டு நடையைத் தொடர்ந்தேன். அப்போது அந்த மனிதர் வாகனத்தைக் கிளாப்பி வேகமாக என்னைக் கடந்து சென்றார். அந்த நாய்களெல்லாம் தேருக்கு பின்னால் பூட்டியக் குதிரைகளைப்போல் அவரது வாகனத்திற்கு பின்னால் ஓடின. பார்வைக்கின்றி சென்று மறைந்தது அந்த காட்சி.

நீண்டசாலையில் இன்னும் நான் நடந்து கொண்டிருந்தேன். எனக்கு இடதுபக்கம் நிறைய கடைகளும் வீடுகளும் தத்தம் வாயிற்கதவுகளால் கைதாகி கிடந்தன. சாலையில் அவ்வோது சர்வென செல்லும் வண்டிகள். நிமிடங்கள் சில கடந்து விட்டிருந்தன.

அதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதே ஆள் சாலையில் இன்னொரு இடத்தில் தெருநாய்களுக்கு தீளி போட்டுக்கொண்டிருந்தார். இப்போது நான் மீண்டும் அவரை நோக்கி நடக்கிறேன். அவர்குகில் நாய்கள் எல்லாம் சண்டைக்காடு. ஏற்கனவே கண்டதுபோல் காட்சியை மீண்டும் காண நேரிட்டது. அவ்விடத்தில் நிறைய நாய்கள் இருந்தன. என் நடையின் இருப்பு அவருக்கருகில் சென்றபோது திடீரென ஒரு நாய் குரைத்தபடி என்னிடம் வர, மற்றதெல்லாம் என் பல்லைப் பாருடா என்று கோரம் காட்டின. நள்ளிரவு நேரத்தில் நாய்களின் படை நம்முன் காதுகிழிய குரைத்தால் நிச்சயம் வியர்த்து ஒழுகும். எனக்கு நெற்றி நனைந்துவிட்டது. நல்லவேளை, அந்த மனிதர்தான் அவைகளை அதட்டி தாரப்போக வைத்தார். இல்லையேல் எனக்கு ஊராருக்கு ஒரு சங்கதி.

‘ரொம்ப தேங்க்சங்க’ என்று கூறி விட்டு அவ்விடத்தைக் கடந்து போனேன். பயம் சற்று குறைந்தாலும் உறறல் குறையவில்லை. தூரமாய் விலக விலகதான் குறைந்தது. அப்பாடா.. என்று ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டு நடையைத்

தொடர்ந்தேன். கொஞ்சநேரம்தான். மீண்டும் அவரது வண்டி என்னைக் கடந்து சென்று மறைந்தது. எனக்கு கோபமே வந்துவிட்டது. இதே சாலையில் அவர் மீண்டும் நாய்களோடு நிற்பார். கடந்து போவதற்குள் வயிற்றில் குத்து வாங்கியது போலத்தான்.

நினைத்தபடியே நடந்தது. அவர் சாலையில் நிறைய நாய்களுக்கு மத்தியில் நின்றிருந்தார். என்ன செய்வது..? யோசனையானாலும் நடை நிற்கவில்லை. இப்போதும் நான் அவரை நோக்கிதான் சென்று கொண்டிருத்தேன். இனிமே நடுராத்திரிவரை வேலை செய்வியா... என்று உள்ளுக்குள் கடிந்து கொண்டேன். அவரிருக்கும் இடத்திற்கு நான் சென்றுக்கொண்டிருந்தேன். நான் அருகில் வரவர சில நாய்கள் குறைத்தன. எனக்கோ பயம் மீண்டும் பற்றிக்கொண்டது.

‘என் ணோட நாய் திடர் னு ஒரு நாள் செத்துப்போச்சி. என்னால் அத் தாங்கவே முடியல். இதா பாரு, என் நாய் குட்டியா இருந்தப் ப அதுகூட நான் எடுத்துகிட்ட போட்டா இது.’ சொன்னவர் தன் சிறிய பர்சிலிருந்த படத்தைக் காட்டினார். ‘என் நாய் போன்னால் இந்த தெருநாய்களுக்கு அப்படப் பெடைக்கிற பண்டத்தக் கொண்டாந்து போடுவேன். ரொம்ப நாளா போட்டுகிட்டிருக்கேன். நாயிங்கள் அதிகமா பாத்து அதப்பத்தி தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். இப்போ எனக்கு ஒன்னுன்னா அதுங்க ஓடிவரும் தெரியுமா..!’

‘ஓடி வருமா? எதுக்கு?’

‘அதான் சொன்னனே, நாயிங்கலாம் நன்றியுள்ள ஜீவங்களு. எனக்கு ஒரு பிரச்சன வந்தப் ப எனக்காக உதவிசெய்ய நாயிங்கதான் வந்தது, தெரியுமா !’

‘தெரியாது.’

‘கேளு. ஒருநாள் ஒரு மொரட்டு பய, என்ன வேணும்னு வம்புக்கு இழுத்தான். முறுக்கு போட்டுட்டு வண்டிய எடுக்கும்போது தெரியாம அவன் வண்டியில் இடிச்சிட்டேன். கடைவீதினு பாக்கல, வயசில பெரியவன்னுகூட பாக்கல. என்ன போட்டு அடிச்சான். சுத்தி நின்னுகிட்டு வேடிக்கைப் பாத்தாங்களே ஒழிய ஏன்னு ஒருவார்த்த யாரும் கேக்குல. அந்த நேரத்துல என்னால் என்ன

தேவதையின் சாயல்...

‘அந்தியில் தனது நிழலைச் சுமந்தபடி கூடு திரும்பும் பறவையாய் உன்னை சுமந்தலைகிறேன்

தலைகோதிய உன் விரல்கள் தொலைதூரத்தில் தங்கி விட்டன

பெரும் வேட்கையோடு

துயர்கள் தின்று தின்று சலித்து துப்பிவிட்டுப் போன மிச்ச வாழ்வில் வெளிச்சப் பொட்டுகளை மலர்த்துகிறது உனது காலடிகள்

பொன்வண்டின் வண்ணம் பொருந்திய உன் கண்கள் எனக்கான கனவுகளையும் தாங்கி கொண்டிருந்தன

ஓப்பனைகளில் தோய்க்ப்படாத வார்த்தைகளில் உன் இதயம் சிறிது சிறிதாய் திறக்கத் துவங்கிய கணம் உனது மெல்லியதொரு மென்னமே போதுமானதாகியிருந்தது எனது இதயத்தைச் சிதற்றிக்க

தொலையத் தொடங்கியிருந்த என்னை புன்னைகையோடு தாங்கிக் கொண்டது உனது பெரும் ப்ரியம்

காதலுக்கான வரையறைகளுக்குள் அடக்கவியலாத உன்னிடம் காதல் தன்னை ஓப்படைத்துக் கொண்டது

கோர்த்த உன் விரல்களை இறுக்கமாய் பற்றிக் கொள்கிறேன் என்னை உன் தோலோடு சாய்த்துக் கொண்டபடி புன்னைக்கிறாய்

காதல் பூத்த உனது முகத்தில் இப்போது தேவதையின் சாயல்...

... ஜானு இந்து

பண்ணமுடியும்? மனுசங்க அவ்வளவு சூருங்கி போயிட்டாங்க. அப்பதான் என் பக்கத்தில் ரெண்டு நாயிங்க நின்னுகிட்டு அவனப்பாத்து கொள்க்கதுங்க. அதுங்க சத்தத்தக் கேட்டு அந்த ஏரியா நாயிங்களாம் ஓடி வந்துருக்கிங்க. ஆற்றேழு நாயிங்க ஒன்னா சேந்துகிட்டு அவனப்பாத்து கொள்க்கதுல அவன் பயந்துட்டான். இருந்தா சத்துப்போட்டு கடிச்சிப்புடும்னு பக்கத்து கடைக்குள்ள அப்படியே பூந்துகிட்டான். நான் மெல்ல எழுந்து என் வண்டியை எடுத்திட்டு பாத்தேன். நாயிங்க இன்னும் கொள்க்கிதுங்க அவன் கடையவிட்டு வெளிய வரல. சுத்தி நின்ன சனங்க முன்னாடி நாயிங்கதான் எனக்கு உதவிச்சிங்க. அதான் சொன்னேன், மனுசனவிட நாயிங்கல நம்பலாம்னு!"

'.....'

'நம்ப முடியலதானே ?'

'ஆமா.'

'நாயிங்களப் பத்தி தெரிஞ்சா நம்புவ. சாரி,

அடைமழைக்காலம்
கடை நிரம்பி வழிகிறது
குடை வியாபாரம்

கம்பளி உற்பத்தி
குளிரால் குறைந்துவிட்டது
செம்மறி ஆடு

விடியற்காலை குளிர்
இதமாய் இருக்கிறது
நாயர்கடை தேநீர்

வாட்டும் குளிர்
மெதுவாய் நகர்கிறது
ஏர் மாடு

பணம் பத்தும் செய்யுமென்றார்கள்
வேண்டுக்கூட செய்யவில்லை
பழைய ஜநாறு

நாகை ஆசைத்தும்பி
கோவை

கேட்டுக்கோ. தெருநாய் எதாவது கடிக்கிற மாதிரி வந்தா கூசு கூசினு சத்தம் பண்ணுபாரு, அமைதியாயிரும். நெனப்புல வச்சிக்கோ.'

'நிஜமாவா ?'

'ஆமாம்பா, கொம்பு. இனிமே எவனும் உன்ன கொள்க்க மாட்டான்.' நான் கிளம்பினேன். சட்டென நின்று அவரிடம் ஒன்று மட்டும் கேட்டுக் கொண்டேன்.

'அய்யா.'

'என்னப்பா?' வண்டியை எடுத்துக் கொண்டிருந்தவர் கேட்டார்.

'உங்க பேரு என்னங்கம்யா ?'

'கஹ்ஹாம்... என் உண்மையான பேருக்கு வேல இல்ல. வேணா நாய்ராஜானு வச்சிக்கோ.'

'ம... நாய்ராஜா.'

வாங்கலை

ஆசிரியர்கள்

முக்கியமானவர்கள்

இசைவாசி

கல்வி வகுப்பறையில் தொடங்குவதற்கு முன் சமுதாயத்தில் தொடங்கி விடுகிறது. சமுதாய கல்வியைத் தெளிவுற கற்றுத்தேர்ந்த அனுபவசாலிகள் நம் நாட்டை ஆண்டு இன்னும் மக்கள் நினைவுகளில் வாழும் அவர்களை நினைக்கும்போது உண்மையான கல்வி எது என்பதை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தனி மனிதன் சமூகச் சூழலில் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள தேவையான புத்தியைத் தேவையான இடங்களில் தானே முன்வந்து தீட்டிக்கொள்கிறான். பள்ளி வாசலையும், கல்வி வாசனையும் காணாதவர்களுக்குச் சமயோகித புத்தி, பட்டம் பெற்ற மாணவர்களைப் போலவே இருப்பதை பல நேரங்களில் நாம் கண்டு வியந்திருப்போம். இது இயற்கையாக நிகழும் அறிவு பரினாமம் என்பதை ஆசிரியர்களுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

எழுத்தறிவு, வாசிக்கும் அறிவு இவை இரண்டைக் காட்டிலும் சிந்திக்கும் அறிவு மிகவும் சிறந்தது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சுயசிந்தனை அவசியமான ஒன்றாகும். “கற்கால மனிதன் விரல்களை உழைப்பிற்கு பயன்படுத்த ஆரம்பிக்கும்போது மனித இனம் அறிவை பெற ஆரம்பித்தது” எனச் சொல்கிறது உளவியல். இப்படி பரிசூணமாக வெளிப்படும் அறிவை

பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் எப்படி கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது? அனுபவங்கள் கற்றுத் தருகின்ற கல்வியை நம்பாமல் மூளையின் மனன ஆற்றலையே அறிவு என நம்புவோர்க்கு நான் சொல்வது நகைப்பைத் தரலாம். மூளையை வற்புறுத்திக் கொடுக்கப்படும் பாடம் அறிவைத் தராது என்பதே இக்கட்டுரையின் வாதமாகும்.

‘அன்பும் ஆதாரவும் கொண்ட ஆசிரியர்கிடைத்து விட்டால் வாழ்க்கையில் எதையும்’ சாதிக்கலாம் ஹெல்லன் ஹெல்லர் தனது சுயசரிதையில் சொன்ன உண்மை இது. உணர்வுகளைப் பாடப்பெருளாக்கி ஹெல்லனுக்குக் கற்றுக் கொடுத்த அந்த உன்னத ஆசிரியரை நினைக்கும் போதெல்லாம் மாணவர்களுக்கு உணர்வு ரீதியான பாடத்தைச் சொல்லித் தர வேண்டும் என்றே தோன்றும். ஆசிரியம் தெய்வீகம் சார்ந்தது. மாணவர்களை இந்தியாவின் அடுத்த தலைமுறையாகப் பார்க்கும் கண்ணோட்டம் இந்தச் சமூகத்திற்கு தேவை.

ஜியா நீங்கள் இந்திய பிரதமராகப் பதவி வகிக்கும் தகுதி உடையவா;. இப்பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்றபோது “நான் பிரதமரானால் நான் மட்டுமே பிரதமராக இருப்பேன். நான் ஒரு ஆசிரியன். ஆகையால் என்னால் நிறைய பிரதமர்களை உருவாக்க முடியும். நான் ஆசிரியராகவே இருக்க

ஆண்டாள்

தாயென வணங்கும் தெய்வம்
தரணியில் சிறந்த தெய்வம்
சேயெனைக் காக்கும் தெய்வம்
சிறப்புகள் கொண்ட தெய்வம்
வாய்மையில் வென்ற தெய்வம்
வண்டமிழ் மகிழ்ந்த தெய்வம்
ஏய்த்திடும் மாந்தர் சொற்கள்
என்னதான் செய்யும் உன்னை?

தேய்ந்திடா நிலவு நீயே
தென்றலின் அன்னை நீயே
ஓய்ந்திடாச் சொற்கள் கொண்டு
ஒண்டமிழ் வளர்த்தாய் நீயே
ஆய்ந்திடா அறிவே இல்லோர்
அற்பமாய் பேசும் சொற்கள்
வேய்ந்திடாக் கீற்றாய் மாறி
வெயிலிலே மட்கிப் போகும்

இராம.வேல்முருகன்
வலங்கைமான்

விரும்புகிறேன்” என்று மாணவ சமுதாயத்தை
உயர்த்தி விட்டால் இந்திய சமுதாயம் உயர்ந்து
விடும் என்று நம்பிய லால்பகதூர் சாஸ்திரி
உணர்வோடு சொன்னது. லால்பகதூர் சாஸ்திரி
ஆசிரியராக வாழ விரும்புகிறேன் என்றார்.

மாணவர்கள் சரியாகப் படிப்பதில்லை
ஆகையால்தான் அதிகாரத்தைச் செலுத்த
வேண்டி இருக்கிறது என்று வருத்தப்பட்டு
உரையாடும் ஆசிரியர் பெருமக்களின் நிலையில் யோசிக்கும்போது சரியாகத்
தோன்றினாலும் மாணவர்களின் மன்றிலைக்குத்
தகுந்தாற் போல் போதிக்க வேண்டிய
காலத்தில் இப்போது இருக்கிறோம்.
ஆசிரியரின் வகுப்பில் இறுக்கமான சூழல்
நிலவினால் நிச்சயமாக அங்கு கற்றல் சூழல்
நடைபெறாது. வகுப்பறைச் சூழலை அறிந்து
கொள்ள மாணவர்களின் உள்ளத்தை அறிந்து
கொள்ள ஆசிரியர் பயிற்சி க்கான
கல்வியியல் கல்லூரியில் உள்வியலைப்
பாடப்பொருளாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

வகுப்பறை, மதிப்பெண் என்னும்
கடிவாளமாக இருப்பதால் வாழ்க்கையின்
மதிப்பை மாணவர்கள் மறந்து விட
நேரந்துவிடுகிறது. மதிப்பெண் வாழ்க்கையின்
மதிப்பைத் தீர்மானிக்கிறது என்பதெல்லாம்
சத்தியமாகக் கிடையாது. கணினியில்
இறக்கப்பட்ட தகவல்களைப் போல மனம்
செய்து உணர்வுகளைப் பரிபூரணத்துவத்தை
மாணவர்கள் இழந்து விட கூடாது.
அவர்களுக்கு ஆக்கச் சிந்தனை கொடுக்காத
வரை ஒளவை சொல்வது போல அவர்கள்
வெறும் நன்மரமாகத்தான் பிரதிபவிப்பார்கள்.

மதிப்பெண்ணை விடவும் மனிதப் பண்பே
மேலானது. மனிதப் பண்பு மாணவனின் முதல்
கற்றலாக இருக்க வேண்டும். ‘பள்ளிக் கூடத்தை
இடித்து எறியுங்கள்’ இது ரூசோவின் ஆதங்கம்.
கல்வியை இயற்கையாக உணர்ந்த ரூசோ
எழுதிய சமுதாய ஒப்பந்தம் என்னும் நூல்தான்
சமுதாய மாற்றத்திற்கு முதல் கடைக்கால்.
பள்ளிக் கூட வாசனையே அறியாதவன் ரூசோ.
அவர் எழுதிய புத்தகத்தை இந்தச் சமுதாயம்
போற்றுகிறது.

மாணவர்களை முட்டாளாக நினைத்து
விடாதீர்கள். அவ்வாறு நினைக்கும் போது
நாம் முட்டாள் ஆகிவிடுவோம். மாணவர்களை
சுதந்திரமாக கற்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக
பொது இடங்களில் நூல்கங்களையும் அமைக்க
வேண்டும் என ரூசோ விரும்பினார்.
சுதந்திர கற்றல்தான் அறிவை தரும் என்பதை
உணர்ந்தவர் அவர்.

“என் வாழ்க்கை சூழலுக்குத் தகுந்தாற் போல்
வகுப்பறை எனக்குப் பயன்படவில்லை.
அதனால் வகுப்பறை பிடிக்கவில்லை” இது
பெர்னாட்ஷா சொன்னது. தகவல்களை தேடிப்
பிடித்ததன் விளைவாகவும் மனிதர்களைப்
படித்ததன் விளைவாகவும் ஓர் அறிஞன்
உருவாக்கப்பட்டிருப்பான். வகுப்பறையில்
தகவல்களைத் தேட வைக்க வேண்டும்.
தகவல்களின் திணிப்பு கல்வி ஆகிவிடாது.
மாணவன் பாடத்தோடு வாழ்க்கையையும் கற்று
விட்டால் அவன் தானாக விழுது விடுவான்.

வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் தேசுப் பற்றை எடுத்தியம்பும், உறவுகளின் முக்கியத்துவத்தைச் சொல்லித்தரும் ஒவ்வொருவரும் நல்ல ஆசிரியர்தான். ஸர்வதேச கீதங்கள் என்ற முதல் புத்தகத்தை “தேச உபதேசம் செய்த ஆத்மார்த்த குரு நிவேதிதா தேவியின் பாதங்களுக்கு அடியேன சமர்ப்பிக்கிறேன்” என்று அர்ப்பணம் செய்தவன் பாரதி. பாரதியின் இச்செயல்களில் இருந்து ஆசிரியரின் ஆத்மார்த்தத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அப்துல்கலாமின் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் பங்கு வகித்தவர்கள் அவருடைய ஆசிரியர்கள். மேதகு கலாம் அவர்கள் இசுலாமியர் என்று ஒதுக்கி வைக்காமல் அவரை உருவாக்கிய ஆசிரியர்கள் இந்து சமயத்தை சேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்தனர். “சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம் அன்புதன்னிலே செழித்திடும் வையம் ஆதரவற்றிங்கு வாழ்வோம்” என்னும் பாரதியின் தேச வாக்குக்கு இனங்க அப்துல்கலாமின் ஆசிரியர்கள் நடந்து கொண்டார்கள். இந்தியாவின் ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்த கலாம் தனது முதல் நேர்காணவில் ‘இந்த நேரத்தில் என் ஆசிரியர்களை நினைவு கூறுகிறேன்’ என்ற போது ஒட்டு மொத்த ஆசிரியர்களும் பெருமிதம் அடைந்தார்கள்.

நம்பிக்கையும் தைரியத்தையும் கொடுக்காத கல்வி பயனற்ற கல்வி. நாட்டுப்பற்றை போதிக்காத கல்வி பயனில்லாத கல்வி. குருகுல கல்வி முறையில் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்றால் குருவிற்கு ஆன்மீகம், அறிவியல், கணிதம், ஆருடம், வானவியல், வைத்தியம் ஏன் போர் கலை போன்ற பல்வேறு பாடங்கள் கற்றுத் தேர்ந்திருக்க வேண்டும். குரு பன்முகம் கொண்டவராக இருக்கும் படச்சத்தில்தான் மாணாக்கார்களைக் குருகுல கல்விக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள் முதாதையர்கள்.

மொழிகுணம் இன்மையும் இழிகுண இயல்பும் அழுக்காறு அவாவஞ்சம் அச்சம் ஆடலும் கழற்குடம் மடற்பணை பருத்திக் குண்டிகை முடத்தெங்கு ஓப்பன முரண்கொள் சிந்தையும் உடையோர் இலர் ஆசிரியர் ஆகுதலே
– பவணந்தி

மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்ல விருப்பம் இல்லாதவர், கெட்ட சிந்தனையோடு மாணவர்களை அணுகுபவர், மாணவனின் கல்விச் சிறப்பைக் குறித்து பொறாமை கொள்பவர், ஆசைகளை மிகுதியாக வைத்திருப்பவர், உண்மையை மறைத்து பொய்யாக வஞ்சிப்பவர், மாணவர்களுக்கு அச்சம் உண்டாகும்படி பாடம் வழங்குபவர், எதிர்மறை சிந்தனை உடையவர் போன்றோர் ஆசிரியர் ஆவதற்கு தகுதி இல்லாதவர் என்று பவணந்தி முனிவன் அறிவுரை பகர்கிறான்.

உளவியல் அடிப்படையில் மனிதனின் மனம் அதிகப்பட்சமாக 15 நிமிடங்களுக்கு மேல் எதையும் உற்று கவனிக்காது. அது அலைபாயும். அது இயற்கையாக நிகழும் ஒரு சம்பவம். அதை தெரிந்து பாடம் நடத்தினால் மாணவர்களுக்கு தகுந்தாற் போல் ஆசிரியர் நடந்து கொள்வார்.

விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து அவன் உளங்கொளக் கோட்டமில் மனத்தின் நூல் கொடுத்தல் என்ப

– பவணந்தி

ஆசிரியர் பாடம் சொல்லும் போது நிதானமாகவும், சினமில்லாமலும், விரும்பி முகப் புன்னகையோடு, மாணவாக்களின் உள்ளம் பாதிக்கப்படாமல், பாடம் கொடுக்க வேண்டும் நடத்த வேண்டும் என மேலும் பவணந்தி ஆசிரியர்பெருமக்களிடம் முறையிடுகிறான்.

தலை, இடை, கடை என்று மாணவர்களை வகைப்படுத்தலாம். தலை மாணாக்கனுக்குப் கொடுக்கப்படும் பாடம் கடை மாணாக்கனுக்குப் போய் சேர்வதில்லை. கடை மாணாக்கனிடத்தில் பாராட்டும், அரவணைப்பும், அன்பும், மதிப்பும் கொடுக்கப்படும் போதுதான் அவனுக்கு பாடத்தின் மேல் ஆர்வம் பிறக்கும்.

“என் வெற்றிக்கு என் ஆசிரியர்தான் காரணம் அவரை நான் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் எங்கோ ஒரு மூலையில் அடையாளம் தெரியாமல்

என் குதிரையைக் கேட்டு

வந்திருக்கிறாய்.
என் குதிரை
உன் கட்டுக்குள் வருமா?
என்னைப் பலமுறை
கவிழ்த்திருக்கிறது.
உனக்கது தெரியாது.
அதை நான்
உன்னிடம் சொல்லாதது
உண்மை தான்.
சொல்லியிருந்தால்
என் குதிரையைக் கேட்டு
வந்திருக்க மாட்டாய்.
யாருக்குமே அடங்காதது
என் குதிரை.
கொடுக்கிறேன்
விழவும் எழவும் பழகிக் கொள்
நீ திறமைசாலி.

அடையாளம்

மழிக்காத முகத்தோடு
திரிகிறான்.
பிரிதொரு நாள்
காணும்பொழுதில்
மொத்தமாய் மழித்திருக்கிறான்.
வேண்டுதல்
நிறைவேற்றியவனை
அடையாளம் காண
அந்தக் கடவுளுக்குச் சிலகணங்கள்
தேவைப்பட்டது போல்
எனக்கும் சிலகணங்கள்
தேவைப்பட்டதென்னவோ
உண்மைதான்.

நினைத்தது

நான்
என்னவாக நினைத்தேனோ
அதுவாக
என் மகனை ஆக்கினேன்.
இதில்
மகிழ்வென்ன இருக்கிறது.
அவனாக நினைத்ததை
நான் ஆக்காதபோது.

பாரியன்பன்

சாதாரண மனிதனாக இருந்திருப்பேன்” எல்லா வெற்றியாளர்களுக்குப் பின்னும் ஓர் ஆசிரியர் வாழ்ந்திருப்பது தின்னனம். மேற்சொன்ன வரிகள் ஆசிரியரை முன் மாதிரியாகப் கொண்டு ஜெயித்தவர்களின் வாக்கியமாகும்.

மாணவன் எனக்குக் கீழே அமர்ந்திருப்பவன் என்று நினைக்கும் ஆசிரியர் மாணவர்களைப் பேச விடமாட்டார். நல்ல ஆசிரியர் அவனைப் பேச விட்டு அழகு பார்த்து பாடம் நடத்துவார். பாடத்தைத் தாண்டி இச்சமுதாயத்தை விளக்குவார். மிகவும் நல்ல ஆசிரியர் மாணவனை நண்பனாகப் பழகி அவன் வளர்ச்சிக்கு ஒருவகையில் உறுதுணையாய் இருப்பார். இதில் இறுதியில் உள்ள மிகவும் நல்ல ஆசிரியரத்தான் மாணவ சமுதாயம் வரவேற்கிறது.

சின்ன வயதில் வாத்தியார் அடிப்பார் என்பதற்காக பாடத்தை ஒப்புவித்த மாணவன் சமுதாயத்தில் தன்னை உயர்த்திக் கொண்ட பிறகு நினைத்துப் பார்த்துக் கைக் கூப்பி தொழும் ஒரே உறவுக்காரர் ஆசிரியர் மட்டும் தான். ஆசிரியர்களே உங்களின் ஆசியால் எத்தனையோ வெற்றியாளர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள் எல்லாம் உங்கள் தயவால்.

கல்வி தூய்மையாக்கப்பட வேண்டுமென்றால் மனிதம் கற்றுத் தந்து இரக்கம் சொல்லிக் கொடுத்து மன உறுதியோடு தன்னம்பிக்கை வளர்த்து விட வேண்டும். அதுவே சிறந்த வகுப்பறை. வகுப்பறை கடிவாளம் அல்ல. கடல்.

காட்டு மேட்டில் வரப்பேர்த்தில் விவசாயம் பார்த்துக் கொண்டே எதுகை மோனையோடு கருத்து வளம் கொண்ட கவிதை எழுதுவனின் கவிதையைப் படித்துப் பார்த்து விட்டு “உனக்கு ஓர் ஆசிரியர் இருந்தால் இன்னும் நல்லா கவிதை எழுதுவாய்” என்று பாராட்டினான் ஒருவன். சரி செய்து தான் பார்ப்போமே என்ற முயற்சியில், பாவேந்தர் பாரதிதாசனைச் சந்தித்து ‘ஜயா எழுத படிக்கிற அளவுக்கு நான் படிச்சிருக்கேன். கவிதை எழுதனும்னு ஆசை சொல்லித் தருங்கிளா’? என்று கேட்டான்.

பாவேந்தருக்கு அவனின் கவிதை ஆர்வம் பிடித்து போனது. தனது வீட்டுக்கார அம்மாவை அழைத்து “தம்பி இனி இங்கு தான் தங்குவார். தம்பிக்கு உணவு பரிமாறு” என்று கேட்டுக் கொண்டார். சில காலம் சென்றது.

பாவேந்தருக்கு தன் கவிதையை யாராவது பிழை சொன்னால் கோபம் மூக்குமேல் வந்துவிடும். சேலம் மாடர்ன் தியேட்டரில் ஒரு படத்திற்கு பாடல் எழுத அழைக்கப்பட்டிருந்தார். எழுதிய பாடலில் ஒரு சின்ன பிழை சொன்னால் கோவத்துக்கு வருவாரே எப்படி சொல்வது என்கிற கலக்கத்தில் மெதுவாகப்பேசிய படத்தின் இயக்குநர் பாடலில் பிழை இருப்பதை சொல்லிவிட்டார். கோவப்பட்ட பாரதிதாசன் தன் மாணவனை கைக்காட்டி “இவனை வைத்து பாடலை எழுதிகொள். நான் இனி உன் படத்திற்கு பாடல் எழுத மாட்டேன்” எனக் கோவித்துக் கொண்டார். மாணவனுக்கோ பயம். ஐயா நான் எப்படி எழுதுவது கோபத்தில் என்னை எழுத சொல்லி விட்டர்களே தயங்கினான். உன்னால் எழுத முடியும் தம்பி. மென்மையாகப் பேசி மாணவனுக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தார் பாவேந்தர்.

அவன் எழுதிய முதல் பாடல் “அம்மா மாரியம்மா உன்னை நம்பி வந்தோம் மாரியம்மா” என்பதுதான். எதுகை மோனையோடு பாடலில் கருத்தின் ஆழமும் அழகாக இருந்தது. பட உரிமையாளருக்கு அது பிடித்துபோய் அடுத்த படத்திற்கும் வாய்ப்புக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு எல்லாம் வெற்றிதான் அவனுக்கு.

என்னதான் பிரபலமானாலும் ஆசிரியரை அவன் மறக்கவில்லை. பாவேந்தர் நடத்திய குயில் பத்திரிகைக்கு அகல்யா என்ற புனைப் பெயரில் அவ்வப்போது கட்டுரை எழுதி வந்தான். தன்னுடைய மாணவன்தான் எழுதுகிறான் என்பது பாவேந்தர்க்குத் தெரியவில்லை. தனது பணியாளரிடம் அகல்யா என்கிற பெண் நல்லா எழுதுகிறாள் என்று பாராட்டி பேசிக் கொண்டிருந்தார் பாவேந்தர். பணியாளர் சொன்னார் ஐயா அவர் பெண்ணால்ல உங்கள் மாணவன் அ.கல்யாணசுந்தரம் தான் என்றதும் ஒ...

பரவாலையே என்று வியந்தார்.

பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்தான் பாவேந்தரின் மாணவன். எப்போது பாடல் எழுதி னாலும் தாளின் மேல் உச்சி யில் ‘பாரதிதாசன் துணை’ என்று எழுதிவிட்டு கவிதை எழுத தொடங்குவாராம்.

சிலர் பிள்ளையார் சுழி போட்டு எழுத தொடங்குவார்கள். சிலர் சிலுவையைப் போட்டு எழுதுவார்கள். இதெல்லாம் கடவுள் துணை என்பதை அறிவுறுத்தும். ஆனால் ஆசிரியர் துணை என்று பட்டுக்கோட்டை எழும்போது ஆசிரியம் எவ்வளவு மதிக்கத்தக்கது என்னும் இதய பூர்வமானதை நாம் உள்ளக்கிடங்கில் உள்ளீடு செய்து கொள்ள வேண்டும்.

பள்ளிப் பேருந்து தன்னிலை தடுமாறி பாலத்தில் இருந்து கவிழ்ந்து அருகில் உள்ளவர்களுக்கு பேரதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. பேருந்தில் இருந்த ஆசிரியை தன்னால் முயன்ற அளவிற்கு பள்ளிக் குழந்தைகளைக் கரை சேத்துக்கு கொண்டிருந்தாள். கடைசியாக மூழ்கிய போது அப்பெண்மணி மேலே வரவில்லை. மீட்புப்பணியாளர்களால் அப்பெண்ணின் சடலத்தை மட்டும்தான் காப்பாற்ற முடிந்தது.

மேலே சடலத்தை தூக்கும் போது இரண்டு கரங்களிலும் இரண்டு சிறுமிகளைப் பிடித்தபடியே ஆசிரியப் பெண்மணி இறந்து போயிருந்தாள். கூடி நின்றவர்கள் கண்ணீர் விட்டு மரியாதை செலுத்தினார்கள். தன உயிரை மதிக்காமல் குழந்தைகளின் உயிரைக் காப்பாற்ற நினைத்தவளின் பெயர் ஜெயந்தி. இது நடந்த சம்பவத்தை என்னும்போது நமக்கும் அந்த ஆசிரியர்க்கு மரியாதை செலுத்த தோன்றுகிறது அல்லவா?.. மாணவர்களைக் கரை சேர்க்க நினைக்கும் ஒவ்வொரு ஆசிரியனுக்குள்ளூர் ஆசிரியர் சத்தியமாகவாழ்கிறார்.

ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் மாணவர்களின் போதிமரமே...

உழைமா

என்ற உம்மாட உம்மாக்கு வயசி எம்பதாவது இருக்கும் எண்டுதான் நான் நெனைக்கன் சில நேரம் அதவுடக் கூடவும் இரிக்கும். அப்புடி இருந்தாலும் நல்ல ஒசாரான் மனிசி ஒசரமான ஒட்டமு. மெலிஞ்சு உருவம்.

கையில் பொல்லு இரிக்கும். அதக் குத்தி குத்தித்தான் நடப்பா ஏனெண்டா அவக்கு கண்ணு கொஞ்சமாத்தான் தெரியும். அப்புடி இருந்தும் காலத்தால் நேரத்தோட எழும்பி சுபற்று தொழுதுட்டு அவ புறப்புட்டா அவட ஆம்புள மக்கள் மூண்டு பேருக்கிட்டயும் பொம்புள மக்கள் மூண்டு பெருக்கிட்டயும் போயித்தான் வருவா மனிசி அவட புள்ளகளோட அவ செரியான பாசம்.

ரோட்டு ஓரத்தால் மெது மெதுவா நடப்பா எல்லார் ஊடும் கிட்க கிட்ட இருக்கிறதால் அவக்கும் போயிவாற லேசி உம்மமா இரிக்கிற அவட மூத்த மகள்ற ஊட்டுல ஒரு ஊட்ட போனா மத்த ஊடுகளுக்கும் போகாம உட மாட்டா அவ விரும்புற ஊட்டல சேஷு திம்பா.

உம்மம்மாக்கு ஆரும் எந்தக் கொறயும் வெக்கல ஒரு ஒஹ்த்து தொழுக உட மாட்டா (ஒஹ்த்து – நேரம்) எல்லா நோம்பும் உடாமப் புடிப்பா கண்ணு கொஞ்சமாத் தெரிஞ்சாலும் குர்ஆன் ஓதாம இருக்க மாட்டா

எனக்கி இப்பவும் நல்லா நாபகம் இரிக்கி எங்ட பக்கத்து ஊட்டல அப்ப என்ற வயச ஒத்த ஒரு பொம்ன இருந்தா படிக்கிற பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகாதவ ஏனெண்டா அப்ப வசதி இல்ல.

அவட உம்மா ஊரு ஊராப் போயி பிச்ச எடுக்றவ மூண்டு பொம்புள் புள்ளயள் மூண்டு ஆம்புள் புள்ளயள் அதுல மூத்த பொம்புள் புள்ளயோட உம்மம்மா கொஞ்சம் ஏர்க்கம் பேரு ரஸ்னா

அவட ஊட்டுக்கும் எங்ட ஊட்டுக்கும் எடைல ஒரு வேலிதான் இரிக்கி அதனால எப்ப வேணுமுண்டாலும் ரஸ்னா வருவா போவா உம்மமாக்கு உரல பாக்கு வெத்தல இடுச்சிக் குடுப்பா

“படிக்ற பள்ளிக்குப் நீ போறலயா?” உம்மம்மா ஒரு நாள் ரஸ்னாகிட்டக் கேட்டா

“அதுக்கு உம்மாக்கிட்ட வசதி இல்ல மூத்தம்மா...”

‘பள்ளிக்குப் போறதுக்கு வசதி இல்லண்டா எப்புடியி... நாலு எழுக்தப் படிச்சாக்தான புக்கியா இரிக்கலாம்... நான் ஒதுவி செய்றன் படிக்கியா? அதுக்கு மொதல்ல ஒதுப் பள்ளிக்கி போறியா? ’ (ஒதுப்பள்ளி – குர் ஆன் சொலிக் கொடுக்கின்ற பள்ளி)

“இல்ல மூத்தம்மா... போக ஆச... ஆனா...

எல்லாத்துக்கும் காசிதானே வேணும்"

"இன்னா பாரு என்ற பேரன் ராயில... படிக்கிற பள்ளிக்கும் போறான். ஓதப் பள்ளிக்கும் போறான் உம்மம்மா என்னயும் வெச்சிக் கொண்டு கதச்சதால எனக்கி சந்தோசமா இருந்திச்சி

"சொரிடி... நான் ஒனக்கு ஓதப் படிக்கச் செல்லித் தாறன். நாளை இருந்து வாடி" உம்மம்மா தான் ரஸ்னாக்கு ஓதிக் குடுத்தா... படிச்சிக் குடுத்தா.

இப்புடி நல்ல மனசி உம்மமாக்கு

ரஸ்னா சும்மா இருக்ற நேரத்ல உம்மம்மா எங்கட ஊட்டுக்கு வாற நேரத்ல வந்து ஒதினா. எழுதறத்துக்கும் பொத்தகம் வாசிக்கிறதுக்கும் படிப்பிச்சிக் குடுத்தா

நானும் ரஸ்னாக்கு கூட்டுறதுக்கும் கழிக்கிறதுக்கும் பெருக்குறதுக்கும் செல்லிக் குடுத்தன். மத்த நேரத்ல ரஸ்னா வட்டக்கிப் போனா. கதிரு பொறக்குறதுக்கும் புல்லுப் புடுங்குறதுக்கும் (வட்ட - வயல்) களப்பட்டில உப்பட்டி புரட்டுறதுக்கும் போவா. (களப்பட்டி - அறுவடைக்குப் பின் நெற் கதிர்கள், உப்பட்டி - நெற் கதிர் கட்டு) அதுல கெடக்கிற காசில அவங்கட ஊட்டுச் செலவு ஒரு மாதரி கழியும் ரஸ்னாட வாப்பா பொண்டாட்டியோட சண்ட புடிச்சிக்கிட்டு வளவுக்க வேற்யா ஒரு குடிலக் கட்டி அதுலதான் அவரு இருந்தாரு. அவர் பொண்டாட்டி ஊரு ஊராப் போயி பிச் எடுக்குற அவருக்கு விருப்பமில்ல அவரும் மேசன் வேல, வட்ட வேல, கடக்கரக்கி வல இழுக்கப் போற எண்டு சம்பாரிச்சிக்கிட்டுத்தான் இருந்தாரு ஆனா பொண்டாடிக்கி அவின் திங்கற பழக்கம் இருந்ததால அவவ அவரால சமாளிக்க முடியல. அதனால அவட போக்குக்கே அவரு உட்டுட்டாரு. அதனாலதான் அவ்வப் பிரிஞ்சி வாழ்ந்தாரு.

எங்கட அல்லயல் எல்லாத்துக்கும் இது தெரியும். (அல்லயல் - பக்கத்து வீடுகள்)

ஒரு நாள் ரஸ்னாட உம்மா வெத்தில திங்க எங்கட ஊட்டுக்கு வந்தா

"என்னி அவ்வா.. புர்சன இப்புடி தனியா உட்டுட்டு நீ நெனெங்க மாரி இருக்காப். இது ஒனக்குச் சியாபுதா?"

அவவுக்கு வெத்தில வட்டாவ எடுத்துக் குடுத்து பக்கல் என்ற உம்மா குந்திகிட்டுச் சென்னா (வட்டா - வெற்றிலைத் தட்டம்)

அவ பேசாம் வெத்தில ஒண்டு எடுத்து அதல சென்னாம்பத் தடவிக்கிட்டு இருந்தா "வளர புள்ளையல வெச்சிக்கிட்டு நீ இப்புடி நடந்தா குடும்பம் என்னத்துக்காகும்..?"

நீ அவின் திங்கற உட்டாத்தான் எல்லாம் செயியாகும்... மொதல்ல அவின் திங்கற உடு என்ற பக்கத்து வேலி நீ... எனக்குப் பொறுக்க ஏலா... அதான் செல்றண்டி... கேட்டு நடந்துக்க நாளக்கி ஒண்டு நடந்தா அதுக்குப் பொறுகு லோசிச்சிக்ரதுல வேலல்ல "

"இம்ம்... மம்ம... என்னத்தச் செய்ய... இந்தப் பாழாப் போன நாசமத்த பழக்கம் என்ன உட்டுட்டுப் போகுதில்ல ராத்தா நானும் லோசிக்காத நாளில்ல... ஒவ்வொரு ராவும் இந்தப் பழக்கத்த உடனுமெண்டு நெனப்பன். ஆனா... காலத்தால எழும்புனா அவினர நெனப்புத்தான் வருது. மேலெல்லாம் நடுங்கு ராத்தா அது இல்லாம வாழ ஏலா..." வெத்திலயச் சப்பிக்கிட்டு சென்னா அவ.

உம்மா அவவயே பாத்துகிட்டு இருந்தா சுட்டி விரலயும் பக்கத்தில இருக்குற விரலயும் வீ மாதரி வாயில வெச்சி படிக்கத்துக்குள்ள துப்பின பொறுகு சென்னா "சாவொண்டுதான் இதுக்கு வழி ராத்தா..."

"அப்புடிச் செல்லாதடி... எல்லாத்துக்கும் அந்த நாயன் இருக்கான்... ஒனக்கு நான் துஆக் கேக்காத நானே இல்லடி (துஆ - பிரார்த்தனை) ஒண்டு செல்லுறங் கேப்புயா?"

"ஹம்ம்"

பொய்லய வாய்க்க வெச்சி ஒரு விரலால தேச்சிக்கிட்டு உம்மாவப் பத்தா அவ நூம்மட ஹோஸ்பிட்டலுக்கு புதுசா ஒரு டாக்குத்தரு வந்துருக்காராம். நல்லா மருந்து குளூச குடுக்காராம். நாளக்கி நானும் மருந்து எடுக்கிறதுக்குப் போவனும். நீயும் வாவன். அந்த டாக்குத்தருக்கிட்ட செல்லிப பாப்பம்"

உம்மா செல்லிட்டு அவட மொகத்த உத்துப்

பாத்தா. என்னயும் உம்மா ஒருக்கா பாத்தா.

நான் எழும்பி அங்கால போனன்.

“டே... மவன் ராயில் இங்க கொஞ்சம் வாடா”
உம்மா என்ன கூப்புட்டா.

நான் பக்கத்தில போயி நின்டன்.

“இப்ப கதச்சத வாப்பாக்கிட்ட செல்லிடாத...
பொறுகு அவரு கிளம்புவாரு ஒனக்கு வேற வேல
இல்லயா எண்டு”

“நான் செல்ல மாட்டன்மமா” இப்புடித்தான்
உம்மாவும் அடுத்தவங்களாப் பத்திக் கவலப்படுவா.
முடிஞ்சா ஒதுவிகளும் செய்வா.

இந்தக கொணம் என்ற உம்மாக்கிட்ட இருந்ததான்
உம்மாக்கு வந்திரிக்கி எண்டு நான் நெனக்கன்.

என்னால இப்பவும் மறக்க முடியாத ஒண்டு இரிக்கி.
நெனக்கால மனக்குள நெருப்பத் துளிகள் உழுமாரி
இருக்கும்.

ரஸ்னாட வாப்பா என்னோட நல்ல ஏர்க்கமா
இரிந்தாரு. அவர குடிலுக்க கிட்டக் கிட்டால போவன்
நான். “டே ராயில்... இப்புடி ஒருத்தர்ர ஊட்டுக்க
என்னோமும் போறதும் வாறதும் நல்லயில்ல உம்மா ஒரு
மொற சென்னா.

எண்டாலும் உம்மாக்குத் தெரியாம நான் போவன்.

அவரு நல்லாக் கத செல்லுவாரு. நெறயக்
கதகளாப் படிச்சிருக்காரு எண்டுதான் நான்

நெனக்கன். ஆனா அவர்ர வாழ்க்கயில நடந்ததத்
தான் அவரு செல்லியிரிக்காரு எண்டத் நான்
அண்டுதான் தெரிஞ்சன்.

‘க்சாங் கொட்ட திங்கியா? ’ (க்சாங் கொட்ட –
வேர்க் கடலை) எனக்கு அது நல்ல விருப்பமென்டு
அவருக்குத் தெரியும்.

“சவ்வு முட்டாசி இரிக்கி திங்கியா?”

“இறச்சிக் கறி இரிக்கி... சோறு திங்கியா?”
இப்புடி எனக்கி நல்லா ஏரக்கம் காட்டுவாரு.

ஒரு நாள் நான் படிக்கிற பள்ளிக்கிப் போயி வாறன்.
எங்கட ஊடு எங்கட யோடு எல்லாம் சனம்ங்கள்
நெறஞ்சி நின்டாங்க. என்னண்டு கேட்டா ரஸ்னாட
வாப்பா நஞ்சி குடிச்சி அவர உசிரு போய்ப்பாம்.

இதுக் கேட்டதும் நாந்தான் ஒரு தரம் மவுத்தாகிப்
பழுச்சன். எத்தன வருசம் நான் அவரோட பழுகியிருப்பன். பிரிவு எண்டா என்னண்டு அப்பதான்
நான் அனுபவிக்கன்.

கட்டின கொம்புள செரில்லண்டா இப்புடித்தான்
நடக்குமென்டும் தெரிஞ்சிக்கிட்டன்.

என்ற உம்மா துடுச்சி ப் போயிட்டா. என்ற
உம்மாமா பேசாமா அமதியா இருந்தா. என்ற
வாழ்க்கயில நான் அனுபவிச்ச மொதல் பிரிவு அதான்.

ரஸ்னா என்ற உம்மாமாக்கிட்ட ஒதிப் படிச்சி
ஓரளவு தெரிஞ்சிக்கிட்டா வட்டக்க போகக்கொள
ஒரு வயக்காரன் ரஸ்னாவக் கண்டு விரும்பி
ஒண்டுக்குமே ஆசப்படாம ரஸ்னாவக் கல்யாணம்
முடிச்சான்.

காதலப்பத்தி நான் அப்பதான் தெரிஞ்சி கொண்டன்.
ஆம்பள எண்டா அவன்தான் ஆம்புள எண்டு என்ற
மனக்குள நான் நெனக்சி சுந்தோசப்பட்டன். ரஸ்னாவ
அவன் நல்லா நடத்தினான்.

“ரஸ்னாட புரிசன் மனிசப் பழம்” உம்மாம்மா
எனக்கிட்டச் சென்னா. அவ செல்றது உம்மதான்
நானும் உம்மமாவும் எங்கட ஊட்டுக் கடப்பலடியில
நின்டு கொண்டிருந்தம். அப்ப ரஸ்னாட புரிசன்
வசிக்கல்ல வந்தாரு நாங்க நிக்கிறதக் கண்டு வசிக்கல

“என்ன மவனே... சந்தோசமா இருக்கியா... அல்லாஹ் ஒனக்கு சொக்கத்தத்தான் தருவான் மவன் கொமரு காரியம்... நீ ஒண்டுமே பாக்காம கல்யாணம் முடிச்சிட்டாய்... ஒண்ட உம்மா வாப்பா எல்லாரும் நல்லா இரிக்கணும் மவன்...” உம்மம்மா ரஸ்னாட புரிசன புகழ்ந்து பேசினா.

“உம்மா நீங்கதான் ஒதுப் படிக்க செல்லிக் குடுத்தா ரஸ்னா சென்னாக ஒங்களுக்கும் அல்லாஹ் எல்லா நம்மகள் தருவான்... நானும் பெரிசா படிக்கல்ல எண்டாலும் எனக்கு ஒரு ஆச இரிந்திச்சி...” ரஸ்னாட புரிசன் கதய முடிக்கிறதுக்குள்ள ஒரு பொடியன் வசிக்கல்ல சவியாப் போனான் (சவியா வேகமாக)

“இஞ்சுப் பாருங்க... இந்த சின்னப் பொடியன் எப்புடி சவியா வசிக்கல ஒடுறான் பாருங்க டே... மெதுவாப் போடா...”

“ம்... ஆச இருந்திச்சி... பொறுகு...”

“ஓ... இதுலயா வுட்டன்... ஒரு ஏழுப் புள்ளையத்தான் கல்யாணஞ் செய்யணுமென்டு அத அல்லாஹ் கபுலாக்கிட்டான்... ரஸ்னா ஒரு ஒவுத்துத் தொழுக உடாம தொழுரா எண்டா அதுக்கு (கபுல - நிறைவேற்றல்) நீங்கதான் காரணம் உம்மா...”

“எல்லாத்துக்கும் அந்த யாரப்புதான் காரணம் மவன்” (யாரப்பு - இறைவன்)

“செரிம்மா நான் வாறன்”

“வா மவன்... தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போவன்”

“இனினாருக்கா வாறன்” ரஸ்னா புரிசன் வசிக்கல்ல ஏறி போனாரு

பாக்தியாடா மவன் ராயில்... ரஸ்னா அதிஸ்தக்காரி... அவனுக்கு நல்ல வாழ்க்க அமஞ்சிருக்கு நீ ஆம்புளதானே...”

“ஏன் உம்மம்மா அப்புடிக் கேக்காய்?”

“அதுக்கில்லடா... நீயும் ரஸ்னாட புரிசனப் போல ஒரு ஏழுக் குமாரத்தாண்டா முடிக்கணும் அது

எவ்வளவு நம்ம தெரியுமா மவன்

“போகா... லக்கோ... எனக்கி வெக்கமா இருக்கி...”

நான் ஊட்டுக்குள வந்து உம்மம்மா சென்னதைப் பத்தி லோசிச்சன் எனக்கித் தெரிஞ்ச வகைல படிச்சவங்க எல்லாருமே பெரிய பெரிய எடத்துலதான் முடிச்சி இருக்காங்க ஊருக்குள்ள ஓர்த்தன் படிச்சி ஒரு அரசாங்க வேலயும் கெடச்சிட்டா அவங்களப் புடிக்க நூறு பேரு வேணும்.

ஊடு வாசல் தொரவு தோட்டம் தட்டு முட்டுச் சாமாங்கள் நகநட்டு காணி வளவு சாதி சனத்தி எண்டு பாத்துதான் கல்யாணம் முடிக்காங்க. ஆனா, வசதி இல்லாதவானா இருந்தாலும் ஏழுயா இருந்தாலும் அவன் படிச்சிட்டா போதும் ஆம்புளய வெல குடுத்து வேங்கிடுவாங்க அந்த வெலக்கி விக்கிரவங்க மலிஞ்ச ஊருதான் எங்கட ஊரு.

கல்யாணம் யாவாரம் அப்புடி இருந்தும் உம்மம்மா சென்னது அவட நல்ல கொண்டத்தக் தான் காட்டிச்சி என்ற மனசில இந்த வெதய மொதல்ல உம்மம்மா போட்டா ரஸ்னாட புரிசன் உதராணமா என்ற கண்ல தெரிஞ்சாரு.

உம்மம்மா எங்கட ஊட்டுக்கு வாற நேரமெல்லாம் அவட முந்தான முடிச்சில காசி முடிஞ்சி வெச்சிருப்பா.

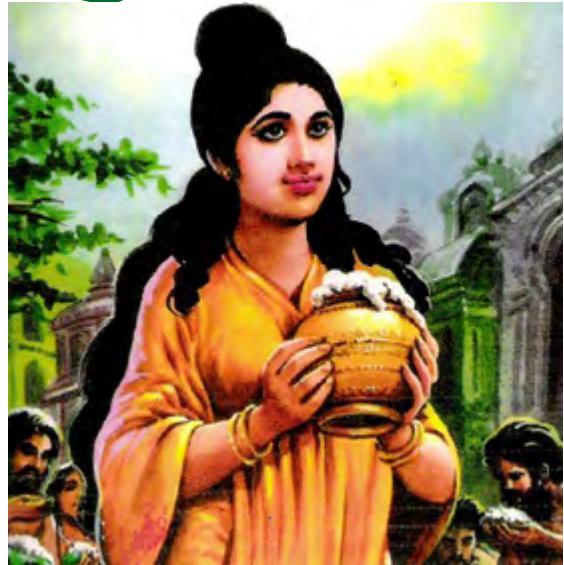
அவட மகன் மகள்கள் அவட கைச் செலவுக்குக் குடுத்திருப்பாங்க அதுல கொஞ்சத்த மிச்சம் புடிச்சி அவ எனக்குத் தருவா. நான் கடலக் கொட்ட, முட்டாசி, பிஸ்கோத்து வாங்கித் திம்பன்.

உம்மாக்கு நெறய பேரன் பேத்திகள் இருந்தாலும் என்னோட்டத்தான் அவக்கு மிச்சம் ஏர்க்கம். ஏனெண்டா நான் படிக்கிற பள்ளிக் கூடத்துக்கு போற எண்டும் ஒதுப் பள்ளிக்குப் போற எண்டும் தொழுற எண்டும் யாராச்சும் மாம்பழும், கொய்யாப் பழும், தீன் பண்டங்கள் உம்மாமாக்குக் குடுத்தாலும் அத எனக்கிக் கொண்டாந்து தருவா என்ற உம்மாதான் அவக்கு ஆகக் கடசிப் புள்ள எண்டதால உம்மாவோடயும் அவ மிச்சம் ஏர்க்கம்.

“பேரா... ராயில்... ராயில்...” எண்டு செல்லிக் கிட்டுத்தான் உம்மம்மா எங்கட கடப்படிக்குளால வருவா நான் ஊட்ல இல்லாட்டி என்னத் தேடுவா

மணிமேகலை

எனும் மங்கை

கோவலன் மாதவிக் கூடிக் களித்ததில் மணிமேகலை யெனும் மங்கை பிறந்தாள் .

செம்பும் பொன்னும் சேர்ந்துக் கலந்துதில் பளிச்சிடும் கவர்ச்சிப் பாவையும் ஆனாள்.

பார்வை விழியும் பஞ்சுச் செழியிபும் ஆர்க்கும் நகையும் அலங்கார நடையும் பார்த்த மலர்கள் பணிந்து வணங்கும், தோற்றும் கொண்ட தோகை மயிலவள்.

கட்டில் சுகத்தைக் காணாத அழகி , முத்த மழையை முதலில் வெறுத்த மற்றும் துறந்த முனிவருள் ஒருத்தி .

தனக்குக் கிடைத்த அமுக சுரபியெனும் அட்சயப் பாத்திரத்தால் பசித்தவர்க் கெல்லாம் உணவ எித்து பாசம் கொண்டத் தாயும் ஆனாள் .

சிறைச்சாலை யெல்லாம் அறச்சாலை யாப்மாற்றிய அன்பின் தேவி அறத்தின் தலைவி .

**கவிஞர்.அ.முத்துசாமி
தாரமங்கலம்**

என்ற உம்மாக்கிட்ட என்னப் பத்தி ஆயிரம் கேள்வி கேப்பா. என்னக் கண்டாத்தான் அவக்கு தந்தோசம்

எனக்குச் சின்னத்துக் கல்யாணம் பண்ணின நேரத்தில் எனக்கிட்டேயே இருந்து (சுன்னத்து இலங்கை வாழ் இல்லாமியர்கள் மிகச் சிறிய வயதில் ஆண் குறியின் முனையை வெட்டுதல்) ராவு பகலா பாத்துக்கிட்டா.

“மவன்... அசயாம படுக்கணும் ..காலப் பிரிச்சி வெச்சிக்கடா... நோவுதா மவன்?”

‘இல்ல முத்தமா... செரியா தண்ணி வூடாய்க்குது’

‘அப்புடித்தான் இருக்கும்... தண்ணி வூடாச்சாலும் குடிக்கப் படா...’

“ஏ...”

‘தண்ணி குடிச்சா முத்திரம் முடுக்கும்... கிட்டக் கிட்ட முத்திரம் பேஞ்சா புண்ணு காய மாட்டா மவன் நான் முன் மஞ்சி அறயில் படுத்துருந்தன் (மஞ்சி – முன் மண்டபம்) வெள்ளப் பொடவயால் என்ற இடுப்புக்கு கீழ் மூடி பொடவ நடுவுல ஒரு நாலுக் கட்டி தொங்கவிட்டுருந்தாங்க என்ற ஆனுடம்பில ஏதும் பட்டு ஓரசக் கோடா எண்டு.

உம்மம்மா என்னோடக் கதச்சிக் கொண்டிருக்கக் கொள நான் என்ற இடுப்ப வளச்சி தலய ஒசத்தி எழும்பினன். ‘என்ன தேவ எண்டாலும் எனக்கிட்டக் கேஞ்சா... ஏழு நாளூல சொகமாகிறது... பொறு பத்து நாளொடுக்கும்... கவனம் மவன்... இப்புடி எழும்பினா நோவு கூடும் புண்ணு ஆறவும் சொணங்கும்’

உம்மம்மா என்ன நல்ல பஷ்டுங் கிட்டா எண்டாலும் எனக்கிண்டா எங்கச்சும் ஒன்றும் போல இரிச்சும் ஒரு சூழம் வர எனக்குத் தண்ணி வாச்சும் வர உம்மம்மா நல்லா பாக்ஜா.

ஒரு நாள் உம்மம்மா எங்கட ஊட்டு மஞ்சிக்குள அசறு தொழுதா (அசறு – பிற்பகல் வணக்கம்)

அவ தொழுது முடிஞ்சி சலாம் குடுத்து துஆக் கொண்டிருந்தன்.

அவ தொழுது முடிஞ்சி சலாம் குடுத்து துஆக்

கேட்டுப் போட்டு (சலாம் – வணக்கத்தை நிறைவு செய்தல்) என்னப் பாத்தா.

நீ அழு தூழுப் போவல்யா... போ... மொதல் போட்டு தூழுப் போட்டு வா

“நான் இப்ப போறன்... முத்தம்மா தமிழ் பாடத்துல ஒரு கட்டுர எழுதி வரட்டாம் கீச்சர் சென்னா...”

“அதுக்கென்ன... எழுதிறதானே”

உன்னடைய பாட்டன்... எண்டுதான் எழுதனுமாம்... முத்தமா நீதான் செல்லித்தரனும்கா’

“செரி... செல்லித் தாறன்... பள்ளிக்குப் போய் வா” நான் கெதியா பள்ளிக்குப் போய் அசறு தொழுதுபோட்டு வந்தன். உம்மம்மா வெதல் சப்பிக்கிட்டு திண்ணப்படில இருந்தா. உம்மா தேத்தண்ணி கலந்துகிட்டு இருந்தா.

“என்னக் கண்டதும் இவ்வளவு சுறுக்காவா தொழுத... செரி... வா... இவ்வடத்த இரு”

நான் அவ பக்கத்தில இருந்தன். உம்மா தேத்தண்ணி கொண்டாந்தா. நான் வாங்கி கீழ் வெச்சன்.

“நான் பொறுகு குடிக்கன்... இப்ப வெதல் பாக்குப் போட்டுட்டன். அங்கால கொண்டு மூடி வெய் மவள்”

உம்மா அறக்குள போனா...

“குடாறப் போவுது நீ குடிக்கல்லயா?”

“இல்ல முத்தமா... குடாற்டும்...”

“ஓண்ட முத்தப்பா கடக்கரல தண்டயல்... நால்லா மீன் புடிப்பாரு... (தண்டையல் தோணிக்குத் தலைவர்) நல்ல ஒசுந்த மனிசன் செவத்த நிறம்... எல்லாருக்கும் ஒதவி செய்வாரு. ஓண்ட உம்மா பொறந்து ஒரு வருசத்தில மவுத்தாகி அல்லாக் கிட்ட போய்ட்டாரு... மல்ல... என்ன செய்ற... அவர நசீபு அப்புடி...” (நசீபு – தலை எழுத்து)

உம்மம்மாட கண்ணால தண்ணி வந்தத நான்

**கலைந்து ஏடாதே
என் கனவின் மிச்சம் நீ. . .**

பாத்தன். கொஞ்ச நேரம் பேசாம சும்மா இருந்தா.

“முத்தப்பா எப்புடி மவுத்தான...?”

“அதுவா... சும்மா இருந்த மனிசன்தான்... எந்த வருத்தமும் இல்ல. நெஞ்சுக்க நோவுது எண்டாரு... பாக்குத்தருக்கிட்ட போறதுக்கு எடைல அவர உசிரு பிரிஞ்சிட்டு...”

உம்மம்மா சென்னதும் எனக்கும் கவல வந்திச்சி செரி... முத்தமா... நான் வெளடப் போப்புறன்...”

“இதயும் கேட்டுட்டுப் போடா... ஓண்ட முத்தப்பாவ அரசாங்கத்தால பாராட்டி காசு குடுத்தாங்கு உம்மாம்மா இதச் சென்னதும் எனக்கும் தந்தோசம்.

“ஏ... முத்தமா... உம்மா இத எனக்கிட்ட செல்லல்’

“நான் செல்றன் கேளு... நம்முட கடல... அதான் வாங்காள விரிஞ்சுடா... அதுல வந்த ஒரு கப்பல் தாண்டு போக்சி... அப்ப முதப்பாதான் அவங்களாக் காப்பாத்தி கரயில கொண்டாந்து சேத்தாரு. நல்லா நீஞ்சிவாரு’ உம்மம்மாட மொகம் இப்ப சந்தோசத்து மலந்துச்சி

இதெல்லாம் கடந்து எத்தன வருசங்களாப் போக்சி. நென்ச்சாலே எனக்கி கொழுறுவ வந்துடும் போல இரிக்கி (கொழுறுவ – அழுகை)

இண்டக்கி நோம்பு இருவத்தி ஏழாங் கெழும என்ற மாமா வந்து சென்ன வெசயம் நெருப்பா என்ற நெஞ்செல்லாம் எரிஞ்சி சாம்பலாப் போக்சி.

‘உம்மா நோம்பு புடிச்சிப் படுத்தவ... எழும்பல்ல...’

கொழுறிக் கிட்டு எல்லாருமே உம்மம்மாட ஊட்டினம்.

என்ன இருந்தாலும்

அவன் மனைவின்

கல்வரையில்

அவன்

கண்ணீர் எழுதியது

நீ இறந்தப்பிறகு

நமது வீட்டில் எவிகளின்

உருட்டும் சத்தம்

அதிகமாகிவிட்டன

உன் குறட்டை சத்தம்

நின்றுப்போனது

பூணைகளின்

விளையாட்டு

சத்தமும்

நின்றுப்போனது

பாத்திரங்கள் உடையும்

சத்தமும்

நின்றுப்போனது

பூரிக்கட்டையும்

துடப்பாக்கட்டையும்

என்மீதுவீசுவது

வூய்ந்துவிட்டது

மலடியான உன்னை

அம்மா என்று

அழைத்து

காகிதம்

போடுபவன்

மீன்

விற்பவன்

பால்காரன்

காய்கறிவிற்பவன்

யாருமீ வருவதில்லை

அடிக்கடி

ஷசியில் பொருள்கள்

வாங்கும் பாட்டிக்கூட

வருவதில்லை

மின்சாரபில்

கேபில் பில் செலவு

மிச்சமாகிப்போனது

நீ இருக்கும்போது

விருந்தாளியாக வந்த

காக்கைக்கூட்டம்

இறந்தப்பிறகு

வருவகீயில்லை

நாயிமட்டும்

அடிக்கடி

வந்துவிட்டுச்செல்கின்றது

விசுவாசமாக

உன்னை தேடிவந்து

சண்டைப்போடும்

சீட்டுக்காரனும்

கடன்காரனும் வருவது

நின்றுப்போனது

காலிங் பெல்லை

அடிக்கடி அடித்து

உன்னை வெறுப்பீத்தும்

பக்கத்துவீட்டு குழந்தைகளும்

வருவதில்லை

என்னிடம்

பக்கத்துவீட்டுக்காரியின்

பெருமைகளைப்பற்றி

பேசுவது நின்றுப்போனது

இவையெல்லாம் நீ

என்னொடு

வாழ்ந்தப்போது நான்

சகித்து பொறுத்து ரசித்துப்

பாத்திரங்கள்

என்னிடமிருந்து

விடுதலைப்பெற்று

அழைத்தியாக

உறங்குகிறாய்

கல்வரையில்

நானும்

உன்னிடமிருந்து

விடுதலைப்

பெற்றுப்பிறகும்கூட

உன் நினைவால்

தனிமையில்

வாடுகீன்றேன்

என்னயிருந்தாலும்

அடிச்சாலும்

பிடிச்சாலும் நீ என்

மனைவியல்லவா

கவிஞர்

பட்டுக்கோட்டை காதுர்